



1987 2
ročník XIX

živá!
SLOVA

BOŽÍ VĚRNOST

Mějte víru Boží (Mk 11,22)

Je jisté, že Bůh má větší zalíbení v silné víře než ve víře slabé. Přesto tím nejdůležitějším, co se týká víry, není její velikost, ale zaměření. I ta nejslabší jiskérka víry ve všemohoucího Boha působi podivuhodné věci, zatímco silná víra v nepravém boha je bezcenná. Potvrzení této pravdy vidíme při uzdravení posedlého chlapce. Když Pán Ježíš řekl otci tohoto mládence: „... všecko jest možné věřicimu“, ten mu se slzami v očích odpověděl: „Věřím, Pane, pomoz nedověře mé“ (Mk 9,23,34). I to slabé spolehnutí bylo pro Spasitele dostačující k tomu, aby zasáhl a hocha uzdravil.

Ale i největší Boží mužové měli slabé chvíle, kdy jejich původně veliká víra zakolísala a hynula. Připomeňme si proroka Eliáše. On jedený stojí velikou vírou u Hospodina proti čtyřem stům paděstí Bálovým prorokům. Vzápěti, po vybojaném vítězství, prožívá hlubokou krizi, kdy si přeje zemřít. Jak milostivě se k němu Bůh zachoval ve chvílích jeho rozkolísanosti, protože neztratil své zaměření na Něho! Toto poznání je pro každého z nás velikým povzbuzením. Bůh zůstává věrný a to i tehdy, když my jsme nevěrní, protože nemůže zapřít sám sebe (2 Tm 2,13).
připr. hk



- Bůh zaslíbil, že přijde na pomoc naší slabosti, nikdy však naší nečinnosti (ledabylosti).
- Když nám Bůh svěřuje nějaký úkol, poskytuje nám též prostředky k jeho uskutečnění.
- Rádi se vychloubáme svými činy, místo co bychom si měli vzpomenout, že všechno, co můžeme konat dobrého, je způsobeno Bohem. Nepřipravujme Ho o Jeho slávu.
- V duchovní oblasti je možné dát pouze to, co jsme předtím sami okusili.
- Když se satan v nás setká s Kristem — svým přemožitelem, je při nás bezmocný.

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roku. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšířuje administrace: — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen Sm ŘS Ostrava, čj. 3126/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohledací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 876.



Istota veriacoho

Prijimame to ako Pánov pokyn, keď sa preto číslo zhromaždili štyri články súvisejúce s otázkou istoty spasenia, aby sme ich uverejnili naraz spolu s týmto stručným prehľadom biblických miest, ktoré akoby pripúšťali možnosť straty spasenia. Ide totiž o základnú otázku v kresťanstve: môžem alebo nemôžem dnes vedieť o tom, či je moje meno zapisané v Knihe života a že teda nepríde na Boží súd, lebo som spasený?

Mnoho veriacich ľudí tvrdí, že takú nádej sice môžeme mať, ale istotu nie, pretože naše spasenie závisí od radu faktorov. Napríklad od toho, či zotrvaame vo víre do konca a nestratíme ju, alebo neopadneme od viery. Svoje tvrdenie doprovádzajú slovami Písma. Žiť v neistote nie je dobré a ľudské uistenie by nás tiež neuspokojoilo, pokiaľ nás o spasení nepresvedčí Boží Duch skrze Písma. Satan by nás veľmi rád chcel priviesť do stavu pochybovania o svojom spasení a tak by docieli obrátenie našej aktivity od diela Pánovho k sústredeniu sa na seba. Zaoberanie sa biblickým pohľadom na túto dôležitú otázkou nás môže od tejto chyby uchrániť.

Skúsme si sami odpovedať na to, či biblickí mužovia mali istotu spasenia? 1. **Štefan**, prvý mučeník pre meno Pána Ježíša, pri umieraní zvolal: „Pane Ježíšu, prijmi môjho ducha“ (Sk 7,59). Ako by mohol takto zvolať, keby nemal istotu večného života? Ze to bolo až v posledných chvíľach jeho pozemského života? Keby neboli mal túto istotu už skôr, tažko by v posledných hodinách života takúto istotu nadobudol.

2. **Pavel** napísal Filipenským, že má žiadosť zomrieť a byť s Kristom (1,23). Tým vyjadril istotu o svojom spasení, ale i o ich spasení, ako to ďalej piše: „ten, ktorý započal vo vás dobré dielo, ho aj dokoná a zachová až do dňa Ježíša Krista“ (v. 6). Deň Ježíša Krista znamená Jeho príchod pre cirkev a nie posledný deň súdu, pri ktorom ti, ktorí nebudú zapisaní v Knihe života, budú zavrhnutí do ohnivého jazera (Zj 20,15). Nie sám veriaci „zachová“ spasenie do konca, ale Ten, ktorý toto dielo v ňom započal, živý a mocný Boh.

3. **Peter** s istotou očakával nové nebesia a novú zem, kde bude prebývať spravodlivosť (2Pt 3,13) a v dopise napomína jeho čitateľov, aby túto istotu svojej budúcnosti v sláve nestratili, ak by sa dali strhnúť bludnými názormi zlých ľudí (2Pt 3,17).

4. **Apoštol Ján** píše veriacim o zaslužení večného života, ktoré jemu i im dal Otec (1J 2,25). Vieme, že keď sa Pán Ježíš ukáže, budeme Jemu podobní (1J 3,2). Nepíše: dúfajte, možno že k Nemу príde, ale v istote — vieme. Teraz vieme, dnes vieme, že keby sme boli odvolani dnes, alebo On by prišiel dnes (alebo zajtra), budeme Ho vidieť ako spasení ľudia, lebo budeme Jemu podobní. Ján ďalej potvrzuje, že Boh nám dal večný život (1J 5,11), máme ho už dnes a nie až potom, keď zomrieme. Pretože veríme v meno Božieho Syna, vieme, že máme večný život (1J 5,13).

5. **Jakob** ako ďalší písateľ listu Nového zákona veriacich potešíl tým, že Otec svetiel dáva dokonalé dary, pretože On sa nemení. Tento večný, živý a nezmeni-

tejný Boh sa slobodne rozhodol, že nám dá život skrze slovo pravdy, aby sme boli prvotinou Jeho stvorenia (Jk 1,16-18). On to chcel, nie my, že nás „splodil“ k večnému životu. To sa stalo raz a navždy.

6.**Júda** píše o tom, že je spasený, ale i tí, ktorí boli Bohom povolení a zachovaní pre Pána Ježiša Krista (v. 1). Hoci sú Bohom záchranení, predsa môžu padnúť, ale On ich môže od tohto pádu zachovať (v. 24-25). Tento pád však vzhľadom na súvislost neznamená stratu spasenia.

7. Pisateľ listu Židom v 6,17-20 hovorí o tom, že Pán Ježiš vstúpil do nebeskej svätyne ako nás predbeháň. A túto nádej máme ako bezpečnú a pevnú kotvu pre dušu. Kto drží kotvu našej duše? Oslávený Pán v nebesiach. Pustí ju snáď? Odhadí ju, aby sme „utonuli“ a večne zahynuli? Pretože On je nás predbeháň, potom aj my „dobehneme“ k Božiemu trónu.

Tak sme si aspoň na jednom mieste z listu každého pisateľa Nového zákona (počínajúc listom Rimanov) ukázali, že všetci jednomyselne mali istotu o svojom spasení a k tejto istote povzbudzovali aj ostatných veriacich.

O tom, ako sám Pán Ježiš hovoril svojim učeniskom o istote spasenia, píšu ďalšie články.

A teraz sa sústredme na tie miesta Písma, ktoré akoby pripúšťali možnosť spasenie stratíť.

Najprv si pripomeňme, že Božie Slovo hovorí o troch skupinách „bratov“, ktorí môžu byť pohromadé v jednom zbere.

1. bratia, ktorí sú znovuzrodení a žijú ako poslušné Božie deti (2Te 3,1-5).

2. bratia znovuzrodení, ale žijú neradiame, vystupujú z radu. Takí majú byť napomínaní v láske a trpečlivosti (2Te 3,6-15),

3. „bratia“, ktorí si tak hovoria, ale pritom žijú v hriechu. Hoci chodia do zhromaždenia, nepatria medzi Božie deti (1K 5,11-13).

Ten, kto je Božím dieťatom, narodeným z Boha (J 1,12-13), má od Noho život. Je to večný život, ktorý Boh neberie späť. Tak, ako sa narodený človek nemôže vrátiť do života svojej matky, tak sa ani Božie dieťa nemôže vrátiť do starého života. Môže zherešiť, ale nemôže hrešiť, žiť v hriechu ako prv. Ak je niekto v Kristovi, je „novým stvorením“ (2K 5,17) a nemôže sa vratným dejom stať stvorením starým.

Problém je však v tom, že niektorí ľudia sa k zboru „pridali“, pripojili, ale znovuzrodenie neprežili (Ju 4). Do zboru je možné vojsť „bočnou cestou“, ale nie tak do cirkvi Pána Ježiša, ktorá je bezvadná, slávna, nepoškvrenená a sú v nej iba znovuzrodení ľudia. Niekoľko si ani neuvedomí, že sa „iba pridal“ k zboru. Zapáči sa mu kresťanský život, naučí sa modliť, považuje sa za brata, nechá sa i pokrstiť, ale pritom Pánovi svoj život neodovzdáva a Jeho celým srdcom neprijaľ. „Ochutná“ nebeské dary, ako sú pokoj a radosť, dokonca i požehnanie obecenská, číta si Bibliu, snáď i ľudom svedčí a tak dáva Božiemu Duchu možnosť používať seba za Jeho nástroj, ale sám Ducha Božieho nemá a ani nie je Ním vedený. Potom je len otázkou času, kedy „odpadne“ a vráti sa k starému životu. Sú však i takí, ktorí predsa len poznajú tento svoj stav a v pokáni neškôr odovzdajú svoj život Pánovi a sú spasení. Väčšinou tento krok urobia v tíchosti, bez svedkov, ale zbor túto zmenu pozná a raduje sa z nej.

Otázka znovuzrodenia a tým i spasenia je teda vecou osobného vzťahu k Pánovi. Duch svedčí nášmu duchu, že sme Božími dieťami (R 8,16). Preto nemôžeme o niekom hovoriť že má, alebo nemá spasenie, že ho strátil, lebo do ľudského srdca nevidíme. Ale sme sme sa opýtať: sú spasení? Podľa jeho života môžeme premýšľať, či ide o dobrý alebo zly strom (Mt 7,15-20), o živú či mŕtvu vieri (Jk 2,15-20) o brata skutočného alebo len podľa mena (1K 5,11-13). Ale sú patrí Bohu. To znamená, že všetkým ľuďom sa snažíme slúžiť k vieri, nikoho nevylučujeme z okruhu pomoci. Aj tým, ktorí padli, podávame pomocnú ruku.

Z tohto zorného uhlíu sa teraz dívajme na verše, ktoré o odpadnutí hovoria. Zatriedime si ich do 10 skupín.

1) Podobenstvá Pána Ježiša

- 1.1. O rozsievacovi (Lk 8,13). Tých, ktorí len na chvíľu uverili, bolo za čias Pána Ježiša mnoho (J 2,23-25). To sa však netýkalo znovuzrodenia. Aj dnes niektorí „uveria“ na chvíľu, ale to ešte neznamená, že sú znovuzrodení.
- 1.2. O svadobnej hostine (Mt 22,11-13).
- 1.3. O desiatich družičkach (Mt 25,1-13).
Tieto podobenstvá sa netýkajú cirkvi, ale súdu nad Izraelom pred príchodom Pánovým v sláve.
- 1.4. O vínej ráve (J 15,1-6). „Ovocie“ sa týka života najmä Izraelských na tejto zemi a rovnako aj „odrezovanie“. Týmto podobenstvom Pán Ježiš nerieši otázku večného života (pozri ŽS str. 41-42 roč. 1985).
- 1.5. O vyčistenom dome (Mt 12,43-45). Ako to, že vyčistený dom bol prázdny? Lebo tu nešlo o znovuzrodenie, ale o vzťah Židov k Pánovi Ježišovi. Nepríiali Ho, hoci ich prišiel navrátiť k Bohu, očistíť ich životy od nečistoty. Tým, že Ho nepríiali, budú ich skutky ešte horšie, zavraždia Božieho Syna a príde na nich Boží súd (rok 70 n. l.).

2) Slová Pána Ježiša o konci veku (Mt 24-25)

Hovoril o tých, ktorí sa budú hlašiť k jeho meno, alebo dokonca seba budú nazývať Mesiašom, ale sú to falošní proroci. Z kontextu niektorí vytrhujú verš: „... ale kto zotrva až do konca, bude spasený“ (Mt 24,13). Z neho dogmaticky tvrdia, že nikto si nemôže byť istý svojím spasením tak, ako nemôže byť istý, či vytrvá vo vieri do konca. Je možné, aby spasenie záležalo na vytrvalosti a vernosti človeka? Kto by potom bol spasený? Tak je to, keď sa Písma nerozdeľuje správne. Ved tu nejde o večné spasenie, večný život znovuzrodených, pretože ceľý oddiel pojednáva o dobe veľkého súženia Izraela a o tých, ktorí vojdú do tisícročného kráľovstva ak zotravajú v skúške a v súžení. Tým budú „spasení“ (v inom zmysle ako cirkev).

3) Judáš

Pán Ježiš od počiatku vedel o jeho úlohe medzi učeniskmi. To nebolo jeho „odpadnutie“, ale predzvedenie Božie, ako sa vo svojej slobodnej vôle zachová a naplnenie Písma (J 17,12).

4) Ananiáš a Zafíra (Sk 5,1-11)

Písma hovorí o hriechu, za ktorým nasleduje fyzická smrť (1J 5,16). Hlavne na počiatku cirkvi Pán Boh takto zasiahol, aby základ cirkvi bol pevný a nie falošný v duchu nepriateľa. Pretože Písma nám o tom nehovorí, nemôžeme tvrdiť, že týmto činom menovaní stratili okrem telesného života aj život večný.

5) Démas (2Tm 4,10)

Nielen on, ale boli aj ďalší, ktorí si zamilovali pohodie a nechceli ďalej značať utrpenia misijných ciest. Aj dnes si niektorí zamilujú „svet“, t. j. veci sveta, pre prácu, pohodie alebo spoločenské uplatnenie, finančné zisky opustia prácu na Pánovej vinici. To so spasením však nesúvisí.

6) Oklamaní veriaci z pohanov v Galácii

Falošní učitelia ich naviedli k tomu, že sa nechali obrezať (Ga 5,2). Návrat k dodržiavaniu obradov Zákona je vlastne „vypadnutím z milosti“ (5,4). Nedá sa žiť tak, aj tak — podľa Zákona aj podľa milosti. Nie je možné radovať sa zo spasenia ako Božieho daru bez zásluh a skrže obet Pána Ježiša, ktorú si vierou privlastníme (Ef 2,8-9) a súčasne chceť byť spravodlivým na základe zachovávania ustanovení Zákona. Jedno, alebo druhé! Falošné učenie aj dnes strháva niektorých z priamej cesty do bludu. O tom, ako je to potom s ich spasením, pochájajme Pánovi.

7) Odpadlí veriaci zo Židov (Žd 6,4-8; 10,26-31)

Tejto skupine ľudí je venovaný samostatný článok z pera známeho Adolfa Saphira. Boli to skutočne znovuzrodení Židia?

8) Falošní učitelia (2Pt 2,1-3; 2,22; Ju 19)

Už apoštol Pavol varoval starších zboru v Efese, že z ich stredu povstanú ľudia, ktorí sa budú snažiť za seba strhnúť druhých prevrátenými rečami, falošným učením. Peter a Júda už o nich písali. Títo ľudia boli oboznámeni s cestou spravodlivosti, dôkladne poznali Pána a predsa sa nechali zapiesť do hriechu. Platí o nich príslovie: „Pes sa navrátil k svojmu vlastnému vývratku a umytá svíňa poválať sa v blate“ (2Pt 2,22). Pán ich potrestá v deň súdu. Neboli tito falošní učitelia len „bratmi“ podľa mena?

9) Vylomené vetve (R 11,19-22)

Ked' nezostaneš v dobrovitosti, budeš aj ty vyfáty (R 11,22), to robí mnohým problém v premýšľaní, o istote spasenia. V tomto oddielu však nejde o verejach jednotlivcov, ktorí by mohli byť z Božieho ľudu „vylomení“, lebo olivu nepredstavuje cirkev, ale milosť Božieho kráľovstva na zemi. Bol čas, keď Boh jednal s Izraelom, teraz jedná s pohanmi až Židmi tak, že všetci môžu byť spasení a pripojení k jednej cirkvi Pána Ježiša prijatím Pána Ježiša ako Spasiteľa. Príde však čas, že Pán ukončí aj toto obdobie milosti pre pohanov a Židov a bude jednať úplne inak, ako o tom pojednáva Mt 24-25, Zjavenie 6-20 a iné.

10) S bázňou a s trasením pracujte na svojom spasení (F 2,12)

Iné preklady uvádzajú — „konajte svoje spasenie“. Na našom z milosti darovanom spasení máme stavať svoj život pre Pána na tejto zemi ako na základe v bázní Božej. Ten, kto je spasený, nežije īahkovážne. Ak niekto hovorí, že môže žiť ako chce, lebo má istotu spasenia, potom je otázkou, či je vlastne znovuzrodený z Ducha Svätého. Spasený človek miluje Pána a má bázeň Ho zarmútia. Nie je povýšený, sebeistý, ale naopak, denne sa korí pred Pánom, vyznáva svoje slabosti, je úplne závislý na Božom vedení a Jeho mocí. Chveje sa len preto, aby neurobil potupu Bohu.

Tak sme letmo prešli niekoľko miest Písma, ktoré niektorých znepokojujú. Záverom si pripomeňme nezabudnuteľný verš „Lebo nijakým činom neželie Boh darov svojej milosti a svojho povolania“ (R 11,29). Ked' nám daroval spasenie, potom nám ho nevezme! Dielo, ktoré v nás začal, aj slávne dokončí. Ved' u Neho nieto budúcnosť. On na počiatku vie koniec. On by nedaroval spasenie tomu, ktorý by ho chcel stratíť. Nech nás toto vedomie vedie k hlbokej pokore a k vďačnosti.

—jos



- ◎ Mým skutkum se dostává kvality v té míře, jak se proměňuje má osoba.
- ◎ Čím je tavicí kelímek a kovadlinka pro zlato, tím jsou zkoušky a pokušení pro bohabojného věřícího.
- ◎ Čím lepší spojení mají údy s Hlavou, tím méně se ukazuje vůdce.
- ◎ Pomoc dostávají nikoliv ti, kteří se starají o to, aby obdrželi příkazy, nýbrž ti, kteří jsou ztísňeni tím, že je nemohou zachovávat.
- ◎ Mnohým semenům není na prospěch, není-li v zemi žádné teplo. A tak to je i se stavem srdce u mnohých, když je rozséváno Slovo Boží.

Lze ztratit spasení?

S touto otázkou se setkáváme někde dost často. Je všebec možné, aby opravdové Boží dítka ztratilo spasení a šlo do věčného zahynutí? Napřed si však musíme zodpovědět jinou otázkou:

Jak se lze stát Božím dítětem?

Na to odpovídá Bible — Boží Slovo jasné a prímo: Božími dětmi se stávají ti, kdo přijali Pána Ježiše, kdo věří v jeho jméno (J 1,12). Jsou Božími dětmi. Je více takových míst; Pán Ježiš o sobě říká: „Kdo věří ve mne, má život věčný“ (J 6,47); dále o tom hovoří Zd 6,17-18; R 4,16 a 1J 5,13 dokonce vyjadřuje, že Bůh chce, aby věřící věděli, že mají věčný život.

Z Božího Slova tedy přijímáme jistotu, že kdo věří ve jméno Pána Ježiše, má věčný život. To je nezvratná jistota. Tím se však otevírá další otázka: Lze ztratit víru? Je možné, aby opravdové Boží dítka přestalo být věřící? Kde je záruka, že zůstane věřící?

Abychom si odpověděli na tuto otázkou, zamysleme se, jakou podstatu má Boží zásah v srdci člověka, který se znova narodil a stal se Božím dítětem. V lidském životě je mnoho věcí, které lze zrušit, odvolat a vrátit do původního stavu, ale jsou jiné věci, události, které odčinit nelze. Svobodné děvče — panna se vdá za muže, bude s ním mít děti a potom se s ním může rozvést, ale rozvodem se nemůže stát pannou. Co se jednou stalo, nemůže se „odestat“. Podstatou Božího zásahu v srdci člověka, který se znova narodí, je, že jej nelze zrušit. Je to událost, která se nedá odvolat, vrátit do původního stavu.

Odpovědi na uvedené dvě otázky vyjádříme takto: Opravdové Boží dítka nemůže přestat věřit, znovuzrození, které se událo v srdci věřícího, nelze zrušit.

Ale vždyť...

Možná k tomu budete mít námítky, ale chtěl bych jim předejít tím, že uvedu některá další místa z Božího Slova.

V Lk 8,12-15 Pán Ježiš vykládá své podobenství o rozsevači. Hovoří o zrnu zasetém na skále a lidech jemu podobných: s radostí přijímají slovo, ale nemají kořeny, nevytrvají, věří jen na čas.

Z Božího Slova je zřejmé, že slovo „věřit“ má více významů. Mnoho osvětluje Jakub; říká, že i v dáblové věři, avšak živá víra se projevuje skutky; víra bez skutků je mrtvá — tak věří ti, kdo jsou zaseti na skále — na čas, bez kořenů, bez skutků, je to mrtvá víra.

Jan 2,23-24 odhaluje, že Pán Ježiš rozezná, kdo jak věří. — Onem lidem se nesvěřil, je o nich řečeno, že uvěřili (v. 23), ale neměli ovoce, neměli kořeny, to nebyla živá, ryzi víra. Podobně v 1J 2,19 píše Jan o falešných učitelích, že byli mezi námi, ale nezůstali, protože nebyli z nás. Odešli, aby bylo poznat, že nepatří mezi nás. Pokud je o někom napsáno, že „uvěřili“, není tím řečeno, že jsou Božími dětmi; jestliže v pokušení odpadají, projevují, že nemají kořeny.

Bůh nedovolí ztratit víru

Podívejme se nyní na opravdové Boží dítka a jeho projevy. Lk 8,15 hovoří o semení, které spadlo do dobré půdy a nese ovoce — s trpělivostí. Když zasejeme živé semeno, nevadí mu děst, bouřka, slunce, chlad — to mu propívá, aby vzklíčilo a neslo úrodu. — Živé zrno přináší ovoce i navzdory nepříznivým podmínkám.

Toto podobenství je vzato z úst Pána Ježiše, ale apoštola vyjadřují ve svých listech totéž — nepříznivé podmínky nepůsobí na živé semeno škodlivě. Začátek Římských 5 hovoří o tom, jak se Pavel chlubí soužením — ano působí trpělivost — vytrvalost — naději. Jakub (1,2-4) vybízí k radosti, když se ocítáme ve zkouškách. I Petr (1Pt 1,7) říká, že prověrkou víry v ohni zkoušek se dokazuje, že je dražší než zlato.

Pokušení, utrpení a různé zkoušky víry doprovázejí život znovuzrozeného člověka. Nejsou přijemné, ale patří k

našemu životu. Jaký je jejich smysl? — Prověřit, přetavit, prohloubit víru. To je důvod k radosti: naše víra ve zkouškách roste, mohutní, sílí — ne v pohodlném životě, ale ve zkouškách.

Asi namítnete: „A co když se dostaneme do tak tvrdé zkoušky, že ji naše víra nevydrží, že v ní povolí, zlomí se, že v ní ztratíme víru? — Zárukou, že k něčemu takovému nedojede, je Bůh. Uvedeme si několik příkladů:

Lukáš (22,31-32) odhaluje satanovy úklady. Chtěl by zničit Petra; na to však nemá právo, musí mít svolení a tak prosí, aby Petra a ostatní apoštoly mohl tříbit jako pšenici. Bůh dopustil, ale na přímluvu Pána Ježíše nedovolil, aby zhynula Petrova víra. — A ochvilkou později je jeho víra slabounká jako nitka — zapírá Pána Ježíše, ale jeho víra přece nezhynula! Hořký pláč je znakem, že jeho víra přežila. Petrova ani naše víra nespočívá v „silných slovech“, ale v přímluvách, v díle a osobě Pána Ježíše. On se přímlouvá za učedníky, ale i za další, za nás (J 17, 20; J 2,1). Pán neprosil za Petrovu odvahu, neohroženost, ale za víru — a ta na jeho přímluvy obstála.

Už Job ve Starém zákoně je důkazem, že chce-li satan někoho napadnout, musí k tomu mít svolení od Boha — a Bůh dovolí jen tolik, kolik člověk unese.

Jiný příklad je v Mt 14,28-31, kde Petr chce chodit po vodě. Vidi v bouř-

ce mezi vlnami kráčet Pána. Nadšení „Pojd!“ překračuje bok lodky a jde Radostně, s vírou! Ale najednou vidí vlny, větr, klesá, topí se. Ano, Petr v této zkoušce — v pokusení — ztrácí víru a topí se. A když je jeho víra tak malinká, že je schopen už jen zvolat: „Pane, pomoz mi!“, Pán mocně zasahuje, zachraňuje, nedovolí, aby Petr ztratil víru!

Víru nelze ztratit!

Je radostnou jistotou pro opravdu znovuzrozené Boží dítko, že se nikdy nedostane do zkoušky větší, než by mohlo snést. Bůh je věrný a s každým pokusením, utrpením dává i vysvobození. Tuto Boží vlastnost — zásadu vyjadřuje 1Kor 10,13. Není třeba se bát ztráty víry, ztráty spasení, v soužení pouze roste víra Božího dítěte.

Zratit víru ve zkoušce (ale i bez zkoušky) může jen ten, kdo není Božím dítětem; ten, komu se zalibil křesťanský životní styl, chování, etika, kdo si cíce přijal všechny vnější znaky a skutky křestana, ale chybí mu to podstatné — znovuzrození a není Božím dítětem. Přidat se k Božímu lidu nestačí k tomu, aby se člověk stal znovuzrozený. Moc být Božími dětmi dal Bůh, kdo přijali Pána Ježíše, kdo v něm celým srdcem uvěřili (J 1,12). A Bůh nedovolí, aby jeho dítě ztratilo víru či spasení.

Podle D. G. zprac. —vý

O odpadnutí v listu Židům

Než začnete číst toto pojednání, otevřete si list Židům 5,11-6,9 a 10,25-36.

Pisatel tohoto listu chtěl Židům napsat mnoho užitečného, důležitého i potřebného pro potěšení a radost, ale cíti, že se to dá těžko vyslovit, protože Židé mají otupělý sluch. Upadli do stavu duchovní nečinnosti. Jejich zrak se zkali. Skoro se zdá, že je třeba je učit prvním zásadám Božích pravd; ne že by známost ztratili, ale Božímu Slovu nepřikládají vážnost a důležitost,

zanedbali možnost žít v moci spasitelné pravdy. V minulosti měli jasné poznání, radostně vyznávali a ochotně trpěli. Ale namísto pokroku ustupovali nazpět. A v tomto ustupování ztratili svou duchovní známost a živost; stali se tělesně smýšlejícími. V tomto stavu slabosti jsou VYSTAVENI VELIKÉMU NEBEZPEČÍ. Nebeské skutečnosti se jim zastínily, naopak, viditelná forma a moc židovského náboženství na byla přitažlivostí pro jejich mysl a sta-

la se jim pokusením. Pisatel je vidí v akutním nebezpečí odpadnutí. Vidi je nebeského kněžství Kristova a svého vovněho přístupu do nebeské svatyně skrze Mesiáše nebo se vrátí do stavu zjevných nepřátel Kristových, kteří Jím opovrhli a vydali Ho v porouhání.

Jejich úpadek se zakládal na mravném a duchovním klesání a odumírání. Jejich smysly nebyly cvičeny, to jest, nechodili v úzkém spojení s Bohem, nenásledovali svého Mistra. Známost nechávali ležet mrtvou a neupotřebenou. Židovští křesťané se zase stali nemluvňaty, jako dětmi. Dítky právě narozené jsou sice slabé, ale z takových by se pisatel listu radoval a děkoval by za ně Bohu. Tito „staří křesťané“ jsou však v nebezpečí úplného, vědomého a nenapravitelného odpadnutí od pravdy.

Tato slova dala podnět k mnoha sporům a vyvolala strach mnoha úzkostlivých srdců; doufajme však, že též dosáhla účelu, pro který byla napsána. Vždyť účelem tohoto listu bylo vybucovat a povzbudit Židy, aby trvali a pevně stáli v Boží milosti a návratem k Pánu se mohli těšit v plné jistotě naděje. Kdyby však zůstali v tomto stavu, jaký jiný konec by následoval, než úplné odpadnutí? Zapomnětlivost nemůže než dozrát v lhostejnost, lhostejnost pak v zjevný odpor a nevěrostnost v nevěru. Takové bylo jejich nebezpečí. Podlehnu-li mu, pak bude jejich stav beznadějný. Není jiného evangelia, které by jim bylo možno kázat, ani jiné moci, která by je pozvedla a spasila. Vyznali, že věří v Pána, který zemřel za hříšníky, ale nyní zapomínají a oponují Skálu svého spasení. Půjdou-li dále touto cestou vědomě a úmyslně, jejich srdce se zatvrdí a nebude jim možné obnovit se ku pokání.

Toto napomenutí je třeba přijímat v souvislosti se zvláštnimi okolnostmi Židů. Když Izrael zavrhl Mesiáše, evangelium bylo kázáno Židům, a dary i moc Ducha svatého byly mezi nimi zjeveny. Tito Židé, jimž byl list adresován, přijali toto evangelium a VEŠLI DO OBLASTI ZJEVENÍ A PŮSOBENÍ NOVÉ SMLOUVY. Když nyní tuto oblast vědomě opouštějí, vracejí se do toho stavu Židů, v němž ukřížovali Pána Ježíše. Nebyla zde jiná možnost: buďto

musí růst a dosáhnout plné známosti akutním nebezpečí odpadnutí. Vidi je nebeského kněžství Kristova a svého vovněho přístupu do nebeské svatyně skrze Mesiáše nebo se vrátí do stavu zjevných nepřátel Kristových, kteří Jím opovrhli a vydali Ho v porouhání.

Pisatel listu Židům zde používá výrazů, kterými popisuje stav Židů podle jejich vyznání a zevnějsku. Piše tak, jak my často mluvime o některých křesťanech, totiž, jak se chovají, jak žijí naveneck, co vyznávají svými skutky. Kdyby pisatel listu chtěl popsat věřícího z věčného, nebeského a Božího stanoviska, líčil by jej jako toho, který je zrozen z Boha, který byl vzkříšen spolu s Kristem, byl vyvolen dříve než byly položeny základy světa, který přijal svatého Ducha jako závdavek dědictví, v němž zůstává Boží sémě a jako ovečka Kristova na věky nezahyne. Spojení mezi Pánem Ježíšem a věřícím je nerozlučné. Ale zde použitá slova při varování Židů se vztahují na vyznavače viry, kteří byli i osvíceni, zakusili nebeského daru, protože se radovali z poselství evangelia; zdálo se, že byli fíčastní Ducha svatého, neboť nazývali Ježíše Pánem (1K 12,3); zdálo se, že okusili dobrého Božího slova a moci budoucího věku, neboť byli hotovi trpět a ztratit své pozemské statky pro věčnou odměnu. Ale nyní, jestliže neopášou bedra své myslí, neprobudí se z dřímoty, neobnoví si lu pokání, a nevstoupí na úzkou, příkrou a drsnou cestu následování Ježíše, pak jejich cesta povede dolů do věčné zkázy. Byl by zde důkaz o jejich znovuzrození nebo potvrzení, že u jejich postoje nebylo celé srdce.

Toto napomenutí nebylo možno napsat jiným způsobem. Proto je nebiblické otupování ostří této přísné výstrahy, ale rovněž vyvozování z ní učení, že v pravdě milosti obnovena a spasená duše se může sama ještě navždy odvrátit od Boha. Naše vyvolení Bohem je tajemstvím; ale upevňování svého povolání má být stálou žádostí, snahou a modlitbou pobožných. Sám Pán zná svůj lid; nejsou žádná navenek viditelná znamení nebo pečeti dané jednotlivci nebo společnosti, kterou by byli označeni přede všemi ja-

ko vyvolení svatí Boží, kteří s Ním budou věčně v slávě. Království Boží nezáleží v řeči, ale v moci. Říkat, že máme jistotu spasení, nutit se k výrazu jistoty a pokoje nic nepomůže, nemáme-li onoho vnitřního a pravého klidu, který vyplývá z obecenství s Bohem. Je velmi nebezpečné vykouzlit si v obrazotvornosti a pak osvojit zkušenosť, které jsme ještě nedosáhli a užívat výraz duchovních pocitů, které si

sice žádáme, ale ve skutečnosti je nemáme. Pravá jistota víry se dostává těm, kdo v pokoru patří Pánovi Ježíši. Plná jistota víry neznamená jakýsi zvláštní druh víry, ale prostě víru v plné, zdravé a čilé činnosti; znamená to prostotu a upřímnost důvěry, která se výhradně a cele spouští na dokonalost Spasitelovy milosti.

Vybráno z knihy A. Saphira
„Pojednání o epištole k Židům“

Co může opravdová láska

Moody, významný americký kazatel, který sloužil k probuzení a žil v letech 1837–1899, obdržel jednoho dne dopis s následujícím obsahem: „Pane Moody, mohli byste zítra ráno přijít k nám do vězení? Budete propuštěni jeden vězeň, který nemá nikoho na světě. Uvidíte, zdali budete moci pro něho něco udělat. Upozorňujeme Vás ale, že vypadá hrozně. Dokonce ani jeho spoluvezňové nechutějí s ním mít nic společného.“

Moody byl hned rozhodnut vzít si tohoto zločince k sobě. Příštího rána šel do vězení. Přesně v 10 hodin byl vězeň propuštěn. Moody plný soucitu se k němu obrátil, poklepává ho po ramenou a ptá se ho přátelsky: „Milý příteli, jak se vám daří?“ Tento muž mu však hrubě odpověděl: „Žvásky! Nemám žádného přítele a ani vy nejste můj přítel.“

„A přece jste můj přítel,“ ujišťoval ho Moody, „dokážu vám to. Teď jste posňádal, ale kde dostanete něco k obědu? Zde máte jeden dolar na oběd a na večer vás zvu do svého domu. Moje žena vás srdečně přivítá. Zde je moje adresa.“ Muž si sice dolar vzal, ale že večer přijde, to neřekl. Moody ho ještě jednou ujistil svým pozváním a oba muži se rozehnali.

Přišel večer. V domě kazatele Moodyho byl již stůl prostřen i pro propuštěného zločince. Všechno bylo připraveno tak mile a pohodlně, jako pro nejmilejšího hosta. V malém vedlejším pokoji ležel ručník, kartáček a hřeben. Právě, když byly se všemi přípravami hotoví, ozval se zvonek. Skutečně! Ten muž přichází! Moody šel sám ke dveřím a přivedl podivného hosta domovní. Nejdříve ho zavedl do malé ložnice. „Nemáte domov, zde je pro začátek všechno, co potřebujete. Dejte se do pořádku a potom přijdete k jídlu.“

Moody se u stolu před jídlem pomodlil, jak to pokaždé dělával. A potom se snažil, aby se host cítil dobře.

Když bylo po večeři, zeptala se malá dceruška: „Tati, smím si ti teď sednout na kříž?“ „Ano, pojď,“ řekl otec a přivinul si dítě k sobě. Něco pošepnal děvčátku do ucha, v její tváři se objevil na chvíli výraz strachu, ale potom sklonila z kolen taty a šla váhavě k cizímu muži. Poněkud vystrašeně vystřela svou ručičku k němu, ale potom objala muže kolem krku a dala mu pusu.

Zločinec seděl okamžik zaražen, rukama si zakryl obličeji, naklonil hlavu až ke stolu a náhle začal usedavě plakat, jakoby se v něm něco zlomilo.

Láskou, kterou Moody tomuto muži prokázal a spontánní důvěrou dítěte se v srdci tohoto tvrdě utvářeného muže zlomil vzdorovitý odpor. Prožil záchrannou moc Pána Ježíše a stal se, jak praví Bible, „novým stvořením“. Zději se stal spolupracovníkem Moodyho a na ulicích a v celém okolí hlasal přesvědčujícím způsobem evangelium.

Tento příběh nám ukazuje velkou moc lásky. Tato láska, která má tak velkou sílu, není přirozená lidská láska. Je to láska Pána Ježíše, jak ji popisuje apoštol Pavel ve „velepisní lásce“ v 1. Korintském 13. kapitole. přem

ISTOTA SPASENIA

Súčasťou istoty spasenia je viera vo večný život Božieho dieťata a to v plnom zmysle slova. Kto má Krista — prijal Ho vierou — má večný život a pre-svedčenie o večnom zachovaní z Božej milosti.

Niekto veria, že aj spasenie môžu upadnúť do nemilosti a svoje spasenie stratí, Je možné byť dnes spaseným a zajtra zatrateným? Ak by to tak bolo, istota spasenia a večný život ponímaný podľa Písma by boli absurdnosťami. Predsa keď sme v Kristovi, sme v Ňom na večnosť. Večný život je večný život. Ak dnes mám večný život a zajtra ho stratím, ako je potom večný? Nemôže predsa trvať zopár mesiacov či rokov — je to večný život.

BRÁNY PEKLA CIRKEV NEPREMÔŽU (Mt 16,16-18)

Ako veriaci Iudia — veríme, že máme večný život. Na to musíme mať blicky podklad. Nachádzame ho na mnohých miestach a patrične potvrdený. Základný podklad je v Mt 16,16-18, čo je založené na zjavení od Otca z neba. Tu je cirkev spomenutá prvý krát v Písme (ako ekklesia, čo sa prekladá ako vyvolaní, von povolaní a predstavuje cirkev Kristovu) a Pán o nej vyhlásil, že brány riše smrti ju nepremôžu. Keď som sa raz stal častou cirkev, údom, živým kameňom, tak nič, čo peklo podniká, nemôže ohrozí bezpečie mojej duše. Ak by ktosi vypadol z Božej milosti, koho tá milosť predtým zahrnula, tak by v princípe diabol mohol rušiť a likvidovať Božiu cikrev. A poznáme ho — aký je usilovný, výtrvalý pri kazení Božieho diela. Keby sa mu to podarilo v jednom prípade, kto iný by mohol obstáť? Pokúsil by sa vybrať ďalší kameň a tak ďalej. Avšak — ani najmenší kameň zo stavby cirkev, ktorý tam zabudoval nebeský Staviteľ, nemôže a nesmie vypadnúť. Ak by Božie dieťa vypadlo z Božej milosti, tak by diabol mal väčšiu moc ako Boží Syn. A ak by sa to mohlo stať jednému kameňu, tak potom i ďalšiemu a postupne ďalej. Potom by nik nemal istotu záchrany. Diabol by bol zvrchovaným Pánom a nie Boží Syn. To však nie je už v princípe možné; večný život je predsa len „večný“.

DIELO NA KRÍŽI — DIELO NA TRÓNE (Ko 1,20-22; Žd 9,24; 7,25)

Prvé dieло Pána Ježíša — na kríži — On vykonal v minulosti s cieľom dosiahnuť pre Iudí zmierenie s Bohom a posvätenie veriacich. Bolo to skrze Jeho smrť a krv. Výsledok je pokoj s Bohom a ospravedlnenie — bezúhonnosť pred Bohom.

Keď chodíme našimi krajmi a sledujeme, ako náboženskí Iudia znázorňujú Pána Ježíša, nachádzame Ho znázorneného buď ako bábätko alebo ako mŕtvolu na kríži. Symbol slabosti, nevládnosti. V skutočnosti On je teraz na tróne a koná dieло pre nás a za nás. Na kríži bol iba málo hodín, trón zaujímal od večnosti (Iz 6) a po vykonanom diele na kríži toto miesto opäť zaujal. Dnes Pán Ježíš sedí na tróne. My sme slabší ako satan, ale — môžeme obstáť, pretože On „môže vždycky dokonale spasť tých, ktorí skrže neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa primlival za nich“ (Žd 7,25). On so svojou krvou vstúpil raz navždy do svätyne (Žd 9,12), vynajdúc večné vykúpenie a tá krv nás očistuje od každého hriechu (J 1,7). Nie je treba iné alebo druhé očistenie krvou. Prítomnosť Pána Ježíše Krista na tróne za nás je zárukou, že brány pekla Cirkev nepremôžu.

BOŽÍ VZŤAH K IZRAELU

Pozrime sa na tri obdobia úpadku v národe izraelskom a na nemeniacu sa Božiu vernosť.

Stalo sa, že Izrael zavrhol Hospodina. Tak to vidí pravdivý Boh (1S 8,7), keď si Iud žiadal kráľa. Predtým kedy sťa aj zabudli na Hôspodina (1S 12,9), ale zo strany Božej pevne stálo: „Hospodin neopustí svojho Iudu pre svoje veľké meno, pretože Hospodinovi sa zaľúbilo učinit vás sebe Iudom“ (1S 12,22). Nie vernost či nevernosť Izraela podmieňuje Boží postoj k nim, ale „pre svoje veľké meno“ je Boh dobrovodom voči svojmu Iudu. Izrael mohol odpadnúť od Boha, ale nevypadol z Božej milosti ako ani nevypadne. Zavrhol Hospodina, ale Hospodin nezavrhol jeho, iba len ako celok na čas pre Mesiáša odložil (R 11,25-36). To je veľká pravda.

V Iz 49, 16-17 čítame: „Ale Sion povedal: Hospodin ma opustil a Pán zabudol na mňa. Či azda zabudne žena svoje nemluvňa, aby sa nezľutovala nad plodom svojho života? Ale aj keby ony zabudli, ja ta nezabudnem. Hľa, na svojich dlaniach som ta vyryl ...“ Hospodin opustil, zabudol — tak hovorí zlé Iudskej svedomie, keď človek chce Boha obviníti. Ale Hospodin nie tak. Ako v živote nemluvňa bude zápasit aj s levom o svoje diefa — v tomto príklade najsilnejšej Iudskej lásky sa jej pripodobňuje mocný Boh. Ak by aj materinská láska sklamala, nikdy neskame Božia. Na dlaniach Pána Ježiša si vyrytý, je tam znak tvojho i môjho mena na večnosť. Keď je Iud Boží spasený, je spasený navždy.

„Lebo ja, Hospodin, sa nemením, preto ste vy, synovia Jakobovi, ešte nevyhynuli“ (Ml 3,6). To vyhlasuje Boh po opakovanej nevernosti Izraela, po vystavovaní jeho pokolení, po milostivom návráte Júdu (Židov) a v čase pokrytieckej služby Bohu. Ty hrešíš — ja sa nemením. Ja ta prevediem cez oheň, ale ta nespálim.

Pán je ten istý — včera, dnes i naveky. On včera zasľúbil večný život ...

PÁN JEŽIŠ ZOMREL AJ ZA BUDÚCE HRIECHY

Kto je v Kristovi, je v ňom naveky. To je prepevná skutočnosť. Boh odpočinul po diele stvorenia, lebo bolo dobré, dokonalé. Odpočinul i po diele výkupenia, lebo je dokonalé. Je to bludné učenie, ktoré hovorí, že sme spasení z milosti, avšak udržiavaní v nej iba svojimi dobrými skutkami. Keď Kristus zomrel na kríži, všetky hriechy príslušníkov cirkvi boli budúcimi hriechami. Boh predom vedel o našich hriechoch — a tie boli odpustené a pred Bohom odstránené. Odpustil nám všetky (Ko 2,13) naše hriechy. Nie niekoľko, nie zapár, nie mnohé, ale — všetky. Nie len minulé, ale všetky. Smieme spočinúť na verši 1J 1,7 „krv Ježiša Krista ... očisťuje nás od každého hriechu“. A na žiadny hriech Boh viac nespomienie. Dôkaz tejto istoty v dokonalem diele obeti Božieho baránka je v Jeho slávnom zmŕtvychvstání pre nás a v diele Prímluvcu po Božej pravici.

VRCHOLNÝ DÔVOD — BOŽIE PREDULOŽENIE (R 8,28-39)

V tejto stati Písma o Božích skutkoch milosti človek nemá miesta, aj keď sa všetko vzfahuje na človeka. Pri diele spasenia človeka je Boh zvrchovaný. V R 8,29-30 je päť ohňoviek reťaze spájajúcej veky — vek minulý, prítomný i budúci. Boh prv, nez stvoril prvý atóm hmoty, predzvedel stvorenie a hriech človeka, potrebu Baránka a dieľo výkupenia skrzesynu, dieľo posvätenia skrzesynu. Ako Svätého, zapečatenie i zachovanie jednotlivých veriacich. Kto to prekazí? Môže diabol? Ten je premožený Pánom Ježišom a bude zviazaný anjelom.

Boh pôsobí všetky veci na dobré, ako to bolo aj pri Jozefovi (1M 50,20). Tak je to i s Božím preduložením, ktoré sa týka veriacich. Podľa R 8,29-30:

— PREDZVEDENIE Božie znamená viac, ako len to, že Boh vopred o niečom vedel. On predzvedel Iudí, na ktorých usmernil svoju lásku. Je to niečo také, ako keď „Adam poznal Evu, svoju ženu“. Prečo nás Boh miloval, nevieme. Sú aj lepsi Iudia ako my — a On ich pominul.

— PREDURČIL, tedy vopred poznal pre určitý cieľ. Ako určitý počet stromov pre stavbu domu, ktoré robotníci zotínajú. Určil k cieľu byť podobnými Božiu

Synovi. My nie sme teraz ako Kristus, ale túžime byť a jedného dňa budeme podobní Jemu.

— POVOLAL. Na Nový rok 1952 som to volanie počul a prijal som spasenie. Ale v skutočnosti moje spasenie bolo predzvedené už v minulosti. V odpovedi na povolanie sa uplatnila moja slobodná vôľa. Aj ty si podobne zodpovedný za tvoru slobodnú odpoveď na Božie volanie, o ktorej večný Boh vopred vedel. Tak ta od vekov vidi a s tebou vo svojich večných plánoch počíta.

— OSPRAVEDLNIL — to je právnický výraz a ospravedlnenie je pozícia pred súdom. Má dočinenia s vinou a nevinou. Boh nás tak ospravednil, ako keby sme nikdy neboli mali vinu. Sudca je môj Otec! A On odovzdal každý súd svojmu Synovi (J 5,22).

— OSLÁVIL — preniesol z tohto sveta do samého neba. V určení Božom je každá veriacia osoba už oslávená. Má pozíciu v ponebeských oblastiach v Kristu v sláve.

Na základe poznania týchto skutočností niet žiadnej možnosti pre Božie diefa byť zatrateným. Ak by čo len jedna pred Bohom ospravedlnená osoba bola zatratená, potom by tento oddiel Písma stratil platnosť.

Verše R 8,31-39 hovoria o následkoch tejto „pätohníkovovej reťaze“. Keď Boh je za nás, neobстоji žiadna žaloba. Satan stojí pri dverách Božej prítomnosti a žaluje: „Tvoj Iud zhrešil; Tvoj Iud zhrešil ...“ — ale: kto nás odlúči od lásky Kristovej?

NEBEZPEČNÁ DOKTRÍNA...?

Niekto označujú učenie Písma o večnom zachovaní veriacich za nebezpečnú doktrínu. Z akého hľadiska? „Uveril som, som spasený — môžem teda hrešiť, Božia milosť ma zachová“ — „Takto znovuzrodené Božie dieťa určite nepovie a nebude konáť. Božie deti majú inú vieru a túžbu, inú prirodzenosť (mysel, cit a vôľu), — nie hrešiť, ale byť podobní Pánovi Ježišovi. „Nadarmo uveriť“ (1K 15,2) znamená neúplne a neúprimne veriť Božiemu Slovu — veriť nepravdivým spôsobom. Znamená to uveriť bud úprimne bludu alebo neúprimne Božiemu Slovu. A čo si myslieť o tých, ktorí odpadli? Ak uverili vpravde, sú v dočasnej kríze, ale budú v rôznych skúškach a utrpeniach navrátení a spasení. Ak neuverili vpravde, doteraz sa medzi veriacimi len pretvarovali a potom ukázali svoju pravú tvárv. Jedným i druhým treba zvestovať evanjelium.

Miesta Žd 6,4-8 a 10,26-27 túto pravdu iba potvrdzujú a to najmä v podmienkach židovstva. Ved niektorí z nich — nad pohanov osvetení, pod vplyvom Sväteho Ducha a Božieho Slova, napokon v plnom vedomí odmietli Pána Ježiša. Čo potom iné, ako strašné očakávanie súdu?

Keby nebola istota spasenia a večného zachowania, ako by mohol Pavol vyzývať: „Radujete sa vždycky?“ Aká radosť bez istoty? Spomíname, ako sa v istote spasenia radovali naši vodcovia (Žd 13,7). Áno, aj pracovali s bázňou a traseňom (F 2,12), avšak nie o svoje spasenie! — ale na tom spasenie ako na neutrásiteľnom základe. Báli sa zarmútia svojho Spasiteľa a triasli sa túžbou zachrániť ešte aspoň jednu dušu, pričom to chcenie i činenie pôsobil v nich Boh (F 2,13). Tak vidíme, že je to Pán, ktorý započal v nás to dobré dieľo a ho aj zachová až do dňa Ježiša Krista (F 1,6). Dieťa Božie, zavrhní akademické debaty o možnosti svojho zatratenia a ver!

sprac. —ik

● **Vérny kresťan je pro lidi tohoto světa záhadou. Má nevyčerpateľné zásoby sily, radosti a pokoje, jejichž původ jim zcela uniká. Vše je to netušená oblast životních postojů, v nichž se dítko Boží nenuceně pohybuje.**

AKO ZÍSKAŤ ISTOTU ZÁCHRANY

(1) 5,6-14

Je dobre známe reklamné heslo pojsovní: Poistenie = istota. Každý človek už od malička túži po bezpečí, po istote. Sú to často iba „papieroví hrdinovia“, ktorí hovoria, že sa neboja smrť, že im je jedno, ako to s nimi dopadne, keby aj potom bol nejaký život. Všeobecne človek túži po živote a naviac po živote v pohode a „na úrovni“. Lenže, ako sa o tom denne presviedčame, okolo nás je plno neistoty a beznádeje. Istota sa obyčajne prejavuje oným biblickým vyjadrením: „Viem, som o tom presvedčený“. Napr. uzdravený slepec vyhlasuje: „Viem, že som bol slepý a teraz vidím.“ Výrok apoštola Pavla: „Viem, komu som uveril a som presvedčený ...“ Apoštol Ján vo svojich listoch často používa presvedčovací termín „vieme“. Nebeskému kráľovstvu je istota samozrejmá a nie je „pre zbabelcov“. Pán Boh nikoho necháva bez istoty záchrany, bez istoty, či bude alebo nebude večne žiť. Žiaľ, stretávame sa dosť často so zjavom, že ľudia o takéto istoty nestoja – sú v tomto smere lahostajní. Ktosi výstižne povedal: „Lahostajnosť a neistota majú spoločnú matku, ktorá sa menuje NEVERA“.

Ako môžeme bezpečne vedieť, že sme zachráne-

ní, že máme večný život? Stačí sa vierou oprieť o najväčšiu autoritu – Pánu Bohu, ktorý dal vo svojom Slove zaznamenať: „Kto verí v Syna Božieho, má večný život!“ Biblia je plná priamych Božích ubezpečení, že verejaci nezahyne. Stačí sa v dôvare spoľahnúť na osvedčené tištročné pravdy Božieho slova a nemusíme sa obávať, či je to tak alebo nie. V dobe milosti pôsobí vo verejnosti aj Svätý Duch, ktorý svedčí nášmu duchu, že sme deťmi Božimi. Kto má Svätého Ducha, nepozera sa bezradne do budúcnosti, či bude alebo nebude zachránený, či sa to až potom ukáže. Na prostá istota je dosiaľ v krvi Kristovej, práve tak, ako bola kedykys pre Izraelitov v baránkovej krvi. Keď prechádzal Egyptom anjel zhubca, všetci v izraelských domoch mali krv. Jedný však boli úplne bezpeční a druhí nie. Je tomu tak dodnes. Sú pravda aj takí, ktorí neveria v Boží súd a ani vôbec v Bohu. Už tak, či tak, Božia pravda je jednoznačná: Jediným zdrojom našej istoty večnej záchrany je krv Božieho Baránka, Pána Ježiša Krista.

Pýtame sa, prečo sa toľko hovorí o dôležitosti záchrany. Nuž, je to preto, že je nesmierne aktuálna otázka „večnej záhuby“. Na záchrane

človek potrebuje záchranné prostriedky a to je len spočinutie v Bohu. Tak, ako je ryba bezpečná vo vode, vták vo vzduchu, krt v zemi, človek iba v Bohu! Žiaľ, ani na sklonku 20. storočia sa človek po záchrane úprimne nepýta. Začiatok nadobudnutia uvedenej záchrany je úprimné pokánie, vyznanie svojich hriechov a podávanie Pánovi Ježišovi za jeho zástupnú smrť na golgotskom kríži, ktorú podstúpil vo svojej nekonečnej láske k stratenému hriescu, aby mu mohol odpustiť, dať zaňho satisfakciu svätému a spravodlivému Bohu. Kto takto prežije svoje obrátenie, ten sa nemusí strachovať o záchrancu svojej duše. Na získanie takejto istoty je príhodný čas ešte dnes. Ak už sme aj dlhšie verejaci a pride pochybnosť, či náhodou predsa len nezáhynieme, ak nedobechneme do konca, presvedčme sa vždy znova, že nám nikdy žiadna záhuba nehrozí v onom blahoslavenom výroku nášho Pána: „Napísané je!“

jk

Věda Ježíš

Náš Pán věděl — ale ti Jeho (mezi nimi i my — ty a já) nevěděli. Proč? Byli zcela jinak zaměřeni než On!

1. Pán věděl, že přišla Jeho hodina... (v. 1).

„Jeho hodina“ znamenala odchod z tohoto světa k nebeskému Otcí, ale pouze skrze přehořkou smrt v nezměrných mukách bolesti, hanby, bezmocnosti a opuštěnosti „zlořečeného visícího na dřevě“ — skrze „ubité mesiáštvi“ (Iz 53,4; Dan 9,26)! Jeho učedníci považují „Jeho hodinu“ za svou vlastní, ovšem ve smyslu „plného života“, v pohodlí blahobytu, slávy, moci a vzájemné nerozlučitelnosti po Ježišovu na trůnu! Proto nechtějí vědět nic jiného, o ničém jiném nechtějí slyšet a nic podobného připustit ani u svého Pána!

d) Veškerý svůj záměr nápravy všech věcí skrze odsouzení a zlomení moci „knížete světa tohoto“ s všemi nástroji jeho ducha temnosti — J 3,19; 5,22; 16,11; Zj 5,6-7.

a) Veškerou rehabilitaci své svatosti a spravedlnosti v souvislosti s padlým člověkem a jeho spravedlněním.

b) Veškeré naplnění své Boží lásky k člověku — pro jeho jistotu, pokoj, radost — věčnou blaženosť.

c) Veškerý spasitelný úkol pro člověka, a to nejen v očistném, smířicím a spravedljujícím smyslu, ale v uskutečnění nejvyššího Božího cíle — našeho věčného dokonalého spojení s nebeským Otcem, jako má On — Pán Ježíš — sám! V této věci selhal ve svém duchu Světlonoš a s ním i „první Adam“ s námi všemi bez rozdílu: (Srovnej — Iz 14,12-15; 1M 3,4-6; Fp 2,6-15; J 14,6; Žd 10,20; 1J 3,1-2; J 17, 21-26).

d) Veškerý svůj záměr nápravy všech věcí skrze odsouzení a zlomení moci „knížete světa tohoto“ s všemi nástroji jeho ducha temnosti — J 3,19; 5,22; 16,11; Zj 5,6-7.

jejich „světským prachem a blátem dílu ... Jsme přesně titíž, jako Jeho milovaní tenkrát! Jak je to možné, že se vůbec nepozastavíme nad vlastníma nevraživostí a hořkostí. Vidí jejich neschopnost umýt své vlastní „nohy domnělých osobních práv a nároků, osobní prestiže a důležitosti“, natož dokonce umývat takovéto nohy druhým! Pán cítí, jak tento jejich stav zarmucuje jeho vlastního ducha, a současně jak zcela vylučuje smysl učedníků pro Něho samého! Cožpak On nemá také pro svou cestu za lidmi nohy znečištěny jejich sobectvím, nevděkem, netečností a neláskou? Nenapadne alespoň někomu z Jeho milovaných umýt nohy Tomu, jehož nazývají „svým Mistrem a Pánem“? Neprojeví svou úctu a lásku, aby Mu posloužili, když už jí nemají sami mezi sebou? Tako vylučuje naše sobectví, hledající pouze vlastní věci, samotného Pána! Jak dlouho ještě budeme rmoutit Jeho ducha — Ducha svatého? Jak dlouho jej ještě budeme svým sobectvím zapírat, zrazovat, prodávat, opouštět? Nevíme, že duch našeho nepřítele je Golgotou navždy odšouzen a zlomena jeho moc ve tvém a mém životě? Čím se vlastně lišíme od učedníků, jímž Pán toužil pověděti mnohem více, ale oni nebyli schopni přijmout — J 16,12?

4. Pán věděl, proč vstal od večeře ... (v. 4).

On nemůže jist — sdílet v pokoji společný stůl s lidmi, kteří jsou připraveni pouze „vystrkovat jeden před druhým své znečištěné nohy“ (své nepřekázné povahové rysy v sobeckých, nelaskavých a bezohledných příslupech, jimiž se ničí krásné mezilidské vztahy)!

Čeká na někoho, kdo je mezi nimi připraven umývat nohy jiným — a tak vlastně je umývat Pánu samému a na konec i sám sobě! Nedokává se toho u těch, které „až do konce miluje“, nedokává se ani při mně a při tobě pro naše vyhraněné sobectví, vzájemnou neútu a nelásku, neschopnou jakékoli — i té nejmenší oběti ... Nemůže s námi jist, vstává od takovéto „večeře“, obnažuje se, opásá zástěrou, nalévá vodu do umyvadla a pokleká před námi k našim zašpiněným nohám — a my je máme špinavé všechni bez roz-

dělu ... Jsme přesně titíž, jako Jeho milovaní tenkrát! Jak je to možné, že se vůbec nepozastavíme nad vlastníma nevraživostí a hořkostí. Vidí jejich neschopnost umýt své vlastní „nohy domnělých osobních práv a nároků, osobní prestiže a důležitosti“, natož dokonce umývat takovéto nohy druhým! Pán cítí, jak tento jejich stav zarmucuje jeho vlastního ducha, a současně jak zcela vylučuje smysl učedníků pro Něho samého! Cožpak On nemá také pro svou cestu za lidmi nohy znečištěny jejich sobectvím, nevděkem, netečností a neláskou? Nenapadne alespoň někomu z Jeho milovaných umýt nohy Tomu, jehož nazývají „svým Mistrem a Pánem“? Neprojeví svou úctu a lásku, aby Mu posloužili, když už jí nemají sami mezi sebou? Tako vylučuje naše sobectví, hledající pouze vlastní věci, samotného Pána! Jak dlouho ještě budeme rmoutit Jeho ducha — Ducha svatého? Jak dlouho jej ještě budeme svým sobectvím zapírat, zrazovat, prodávat, opouštět? Nevíme, že duch našeho nepřítele je Golgotou navždy odšouzen a zlomena jeho moc ve tvém a mém životě? Čím se vlastně lišíme od učedníků, jímž Pán toužil pověděti mnohem více, ale oni nebyli schopni přijmout — J 16,12?

5. Pán věděl, proč umýval svým učedníkům nohy ... (v. 4-15).

Nikoho z nich nevynechal — ani Jidáše!! Což nemiloval všecky až do konce? Přes všecka jejich selhání? Nepríšel nikoho odsoudit a zatratit, ale hledat a spasit. Jemu velice záleželo na duchovním růstu učedníků. Zanechal jim příklad tichosti, pokory, úžasné Boží úcty k svému stvoření. On — Mistr a Pán — je vzorem pravé velikosti, vznešenosti, ušlechtilosti a vycholné krásy!

Ukázal, že pravá láska „nemyje lidem hlavy“ (v příkřém a necitelném pohoršování, odsuzováním, zákonickém pohrdáním a trestání slovy a činy, jimiž se chybující zatvrzuje), ale „myje lidem nohy“. Ano, pravá — Boží lás-

ka — má a nalézá přes všecky překážky klíč k lidským srdcům. Pochopili učedníci? Jsou tím tak ohromeni, že se ani nezmohou na jakýkoliv odpór. Pouze Petrovo intermezzo, vyjadřující vnitřní zmatek, zjevuje dostatečně naší zase radostné, že v této oblasti nás Pán pověřuje k účasti na svém úkolu „umývání nohou“ našich spoluvykoupěných a v díle Jeho lásky k bližním vůbec!

6. Pán věděl, že od Boha vyšel a k Bohu jde ... (v. 3).

Od Boha vyšel, aby vykonal všecko to, co bylo o Něm — o Mesiáši zaslíbeno v Písmech — dílo dokonalého, dokonaného a věčně platného spasení pro ty, kteří Ho v poznání své hříšnosti a v pokání přijali jako svého Spasitele — a Jemu se oddali!

Pán „jde k Bohu“, aby se nyní za nás posadil na pravici velebnosti Otce a aby se za nás přimluval a odmítal našeho žalobníka. Proto vstal slavně z mrtvých, aby byl podán důkaz Jeho dokonalého díla a aby nám svou obhajobou, přimluvou a nepřetržitou službou své lásky na této zemi v našich bojích výry pomáhal a žehnal. Takovým způsobem nám stále „umývá“ naše „duchovní nohy“ od prachu a bláta našeho života na této zemi, plné nejistot, nepokoje a mnohých pokušení. Jak velice potřebujeme tuto Jeho přimluvnou službu — L 22,31-32; 1J 2,1; R 8,34! Podle tohoto Jeho vzoru máme i my takto konkrétně „umývat jeden druhému naše znečištěné nohy“ ve svých přimluvných modlitbách a při vzájemném nošení břemen — Žd 4,15; 7,26-27; Ef 6,18!

Jaká to důvěra Pána Ježíše ke mně a k tobě, že tak budeme činit dobrovolně, ochotně a rádi. On to od nás očekává a víme, že On sám pro nás na pravici Boží ani na chvíličku v této práci za nás neustává — R 8,31-39...

Drahý čtenáři — nevíš dosud, jakou výsostnou službu pro tebe Pán koná na nebesích? Nevíš snad, k jaké výsostné službě tebe na této zemi povolává, v níž ti On, tvůj Mistr a Pán zanechal příklad? Dosud nevíš, neznáš, ale potom zvíš — v. 7?

NE AŽ POTOM — již dnes, teď, vždyť přece musíš mít VE VŠEM PODÍL se svým drahým Pánem právě tak, jako já — i TY, drahý čtenář!! (R 8,26; Ga 6,2; 1Pt 1,22; 3,8; Ko 3,13; Iz 53,11-12).

—kk

Komentář k písmu z mého života

Mt 20,1 a n.

„Nebo podobno jest království nebeské člověku hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou“.

Nebyl jsem toho dne na úsvitě mezi těmi stojícími v houfu na rynku, kteří byli zváni k práci na vinici a s nimiž byla sjednávána denní mzda za předpokládaný pracovní výkon. Proběhlo to mimo mne a mou ženu. Neměli jsme čas. Měl jsem zájem v podstatě jiný. Zájem o poznávání světa a jeho přeměny. Neměl jsem čas stát v houfu a čekat na nějakého hospodáře, až se mu zlíbí se mnou uzavřít smlouvu na práci na jakési vinci. Kromě toho jsem takové práce nikdy nedělal, neznal a ani mne nezařímal.

Produkty vinic mi ovšem chutnaly a mohl jsem si jich za svou mzdu podle chuti dopřáti, aniž bych se musel plahočit.

Nebyl jsem ani mezi „zahaleči stojícími na rynku“, když onen člověk hospodář později zacházel během dne, aby hledal další dělníky pro práci na své vinci.

Až jednou, v „podvečeru dne“, otřesen úmrtím jediného dospělého syna, jsem se ocitl mezi stojícími „zahaleči“ a uslyšel hlas svého pravého Hospodáře. Zbídán svým životním žhem, „manipuluječi“ a „manipulován“, „špiniceči“ a „zašpičený“, „prodávající“ a „prodávaný“, „zabíjející“ a „zabíjený“, „otravující“ a „otravený“, jako syn člověka zmítaný svými protichůdnými city, mařící čas vyčkáváním a přešlapováním, utápějící se v koloběhu života mezi zdroji obživy a svým hnázdečkem rodinných radostí jako bloudící poutník v nehostinné pustině velkoměstských sil, nemaje pravého cíle, smyslu a životního obsahu — bez jistot, pokoje a radosti.

Ubohá nádoba bezradnosti a tajemnosti — celovacius — člověk.

Prožil jsi, příteli, někdy chvíle, kdy jsi byl ještě pln pýchy, energie, vitality, rvavosti, potenciálních tvůrčích schopností, s viditelnými pracovními výsledky a jejich sdílením s jinými, kdy jsi chtěl posunovat svět vpřed a dál, a pak náhle jsi zjistil, že jsi zbytečný, že tě nikdo nepotřebuje ve tvém, byť údajně progresivním oboru pro potřeby společnosti? V takové chvíli chceš pracovat bez odměny, jen abys ukázal, že umíš a že k něčemu jsi! Kdo jednou nevyhoví požadavkům své doby, těžko nalézá novou specifickou pracovní příležitost.

A hle, ještě v pravý čas se objevuje pevný bod vo vesmíru. Ejhle „člověk“, Hospodář, který tě chce. On, Spasitel, Pán a Král Ježíš Kristus, který se nemění, který je stejný včera, dnes a navěky, hořící láskou ke každému, i ke mně. Uchopil jsem se tohoto přepevného bodu a Jeho obdivuhodným „energetickým polem“ jsem držen a chráněn před vlivem pomíjitelných pozemských sil.

Nevytýká mi, co jsem mohl udělat a neudělat, co jsem konat neměl a po-kazil. Jen se ptá: „Proč tu stojíš celý den a zaháliš?“

V pokoře se celý chvějí, se slzami v očích jako kající zahaleč, ač si ještě plně neuvědomuje svou „pracovní neschopnost“, říkám s jinými podobnými delikventy: „Nikdo mne dosud nenajal, Panel!“ Přitom pravěm očekávám Jeho vý-tku ke své nemalené smělosti.

Jak se zaradovalo mé srdce, když jsem uslyšel z jeho úst: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtížení jste a JÁ vám odpocinutí dám. Jdi i ty na vinici a což by bylo spravedlivé, vezmeš!“

Šel jsem, popadl jsem s sebou za ruku Jarmilu — manželku, srdce mně odané, a běželi jsme s vírou k Němu, že nás vysvobodí z nepravosti a dá nám no-vou radost a Boží pokoj v Jeho jménu.

Tak nás přijal „člověk Hospodář“, abychom pracovali na vinici Jeho. To mi bylo šedesát let a Jarušce o šest let méně. Bylo to před sedmi léty. Her

Jar



Vždy sa radujem,
keď sa znova narodí jar.
Vždy sa radujem,
keď počujem svedectvo
znova narodeného kresťana,
keď v lúčoch Slnka spravodlivosti
jasá srdce.

Počujem, ako sa rozozvučal spev
južného vtáctva.
Vidím, ako rozkvitli storaké kvety
a duša by chcela zaletieť
k modravým diaľam neba.

Moja radosť však
pri večernej inventúre na kolencach
vyprchala, ako vôňa lacnej voňavky.
Srdcom sa mi preháňali
listopadové vetry nevyznaných previnení,
môj opravidlivý život veriaceho
ešte stále drieme kdesi
pod závejom pasivity a hanby.
Viem, cesta k jari môjho brata

je iba jediná: Pokánie.
Hlboké a naozajstné.
A tak vyzliekam prešivaný kabát obojakosti
a vydávam sa ňou do rozkvitnutých palisád
odpustenia
a radosti.

Přijdu

„Přijdu zase“ — sděluje Pán Ježíš svým učedníkům a ujišťuje je, že Jeho odchod a nový příchod je záměrný a cílevědomý [a chceme-li „plánovaný“]. Odchází připravil místo v domě svého Otce a až je připraví, přijde a vezme si je k sobě [J 14,1-3]. Kolik potěšení a naděje je v těchto slovech pro všechny generace věřících, pro začínající a končící život víry, pro mladé i starší, slabé i silné. Všichni opravdoví křesťané žijí v naději Jeho příchodu.

Přijdu, to je příslib a naděje.

Matka odchází na nákup a těší dítě — **přijdu**, muž odchází na služební cestu — **přijdu**, odborník nedokončí opravu spotřebiče — **přijdu**. Všichni se ujíšťujeme, že se něco dokončí a vše dobrě dopadne.

Otec cestuje vlakem se synem do města. Má jednání na úřadech. Ponechává syna v církvi se slovy: „Počkej na mne, **přijdu**.“ Po několika hodinovém jednání nastupuje zmatený a desorientovaný otec do vlaku a odjíždí bez syna [!]. Ten nezitím čeká, vzbuzuje pozornost, ale všem odpovídá: „Tatínek přijde!“ A otec skutečně přijde, vzpamatuje se a vrátí se. Ano, opravdový otec se určitě za všechny okolnosti pro své dítě vrátí.

Za slovy Pána Ježíše je jistota a věrnost Božího Syna. On svůj vztah k člověku dokázal na kříži Golgaty, položil za něho svůj život, slavně vstal z mrtvých a žije. Smíř Mu důvěřovat. Je stejný včera, dnes, zítra i na věky [Zd 13,8]. On přijde! **Včera** — to je Golgota, položení základu církve, **dnes** — to je stavba církve, a **zítra** — to je ukončení doby milosti a budování církve. On určitě přijde a my žijeme v zorném úhlu této slavné skutečnosti.

V Novém zákoně je několik pozoruhodných míst, která se váží na příchod Pána a to velmi vážnými a burcujičními slovy: „**Čiňte to a ono — DOKUD NE PŘIJDU!** Hledejme společně tyto texty.

1) **To čiňte na mou památku. Nebo kolikrát byste chléb tento jedli a kalich tento pili, smrt Páně zvěstujete, DOKUD NE PŘIJDE** (1K 11,26).

Památka Páně je příkazem a věcí poslušnosti. Obsahuje hluboké tajemství jednoty těla — církve, i hlavy — Krista. Lámáním chleba a dělením kalicha zvěstujeme smrt našeho drahého Pána na kříži jako oběti za náš hřích, i naši spoluúčast na Jeho smrti i vzkříšení. Utvrzujeme a potěšujeme se, že se Jim sytíme a že žijeme z Jeho vítězství. On sám praví: „Jako já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne“ [J 5,7].

Symbolem obecenství novozákonného lidu s Pánem i vzájemného obecenství je stůl. U stolu se rodina sytí, řeší své problémy, upevňuje řád a dává pocit zážemí, jistoty a pokoje. Styk na dálku přestává být obecenstvím, ale být za jedním stolem, to je skutečná jednota. Být společně s Pánem je jednota, požehnání a radost.

Pán Ježíš byl za stolem s učedníky při ustanovení Památky [Mt 26,20; Mk 14,17-18]. Stejně tak s nimi sedí za stolem po návratu dvou učedníků z Emmaus [L 24,10] a po marném lovu u Tiberiadského moře připravuje a prostírá stůl (ryby, chléb, ohniště) na břehu se slovy: „Pojdte a posnídejte!“ [J 21,9,12]. — Ano, církev má zůstávat u stolu Páně, dokud On nepřijde. Má žít naplněná vděčností a chvalořečením, oslavovat stále znova a znova Boží lásku k nám, naši k Bohu i naši vzájemnou lásku. Má stále znova obnovovat svůj vztah k Pánu a nalézat jeden druhého.

Je zřejmé, že očekávání Pána u jednoho stolu sleduje jednoznačně i tento záměr: udržovat obecenství v bratrské lásce — dokud On nepřijde. Pokud si nově nepřivlastníme, že Pán takové obecenství žádá, nebudeme překvapeni, když se těžce nemocný anebo naopak uzdravující se bratr či sestra roztočí po Památce Páně v soukromí. Stejně tak začneme vidět, že památná anebo slavnostní shromáždění získají slavnostní ráz právě obecenstvím při slavení Památky Páně.

2) **Zavolal si deset svých služebníků, dal jim deset hřiven a řekl jim: „Hospodařte s nimi, DOKUD NE PŘIJDU“** (L 19,13).

Z tohoto příkazu lze vyvodit pro církev: svěruji vám hřivny, evangelium, dary Ducha svatého a vy pracujte a hospodařte s nimi. Smyslem spasení je záchrana duše pro věčnost a obecenství s Bohem, ale také boj dobrá se zlem: „Ve světě budeš mít soužení. Ale vzchop se, já jsem přemohl svět“. V tomto boji nemáme hrát „na remízu“ — na rovnováhu, ale máme vítězit, máme přemáhat svět [J 5,4]. To znamená hřivny rozmnožovat, ne je vracet zpět tak, jak jsme je dostali. To se vlastaři nelibilo (L 19,22-26). Rozmnožovat hřivny znamená duchovně růst, slavit Pána, mít hojnou Ducha, zapalovat v nadšení lidská srdce, vítězit nad hřichem.

Pán říká: „Jste moji svědkové, kažte evangelium zde v Jeruzalémě a pak postupně dobývejte Judstu, Samaří, a poslední končiny světa“ (Sk 1,8). V současné době se v Amsterdamu uskutečnila druhá světová konference misionářů z celého světa a pro celý svět, což svědčí o nevídáném rozmachu této činnosti a o naplnění příkazu Páně. Na světě také není místa, které by nebylo pokryto rozblouskými vlnami zvěstujícími evangelium.

Napomenutí „Hospodařitel“ promlouvá i k nám. Mnohé přijaté formy společného obecenství ustrnuly. Často nemáme odvahu je změnit, i když už ztratily vnitřní sílu. Podnikejme — přesuňme ohrady, když za nimi už není tráva! Každé osobní svědecví přináší užitek, pozitivní nebo negativní, pro věčnou záchrannu anebo pro věčné zavržení. „Kážeme Krista ukřížovaného“ je stručné, ale nádherné heslo, posvěcující celou bytosť.

Mnohé shromažďovací prostory už dřívějši nevyhovují, renovujme staré a stavěme nové. Kde je odvaha víry a hořící srdce pro dílo Páně, tam Pán dává nové možnosti. Lze měnit prostředí, řadu způsobů i návyků, aniž bychom ustoupili od obsahu. Nebojme se měnit formy, rozhodující je obsah zvěsti. Nezapomeňme však, že žádnou velkolepou a reprezentační stavbou nelze nahradit potřebu bratrské lásky a Ducha. Kde chybí láška, tam ji nenahradí žádný komfort. Ale jaká je radost tam, kde se snoubí obojí: esteticky ladné a příjemné prostředí, svědčící o ochotě srdci i rukou a bratrská láška utužená těžkou a namáhavou prací. Je ověřeno, že nic nestmeluje sbor tak, jako stavba a že také nic tak neobnažuje skutečný interní vztah k Bohu a bratřím. Bratrství utužené nejen slovy, ale prací na díle Páně je skvost, drahokam věčné ceny. Nehemáš má dobrý pocit z obnovy zdi, vnějšku i vnitřku města a Božího domu a končí svou zprávou slovy: „Pamatuj na mne, Bože můj, k mému dobrému“ (Nh 13,31).

Proto „podnikejte, dokud nepřijdu!“

3) **Jestliže chci, aby tu zůstal, DOKUD NE PŘIJDU, není to tvá věc. Ty mne následuj! (J 21,22).**

Učedníci nedokázali v Jeruzalémě čekat na zmocnění z výsoty. Sedm z nich jde lovit ryby. Pán čeká na jejich návrat. Na mnohé z nás čeká dodnes. Čeká, že se unavíme sami sebou a dáme si říci, že jen On má právo určovat cestu každého z nás. „Petře, neohlížej se na Jana, svěř otče svého života mně, pojď a následuj mne!“

Pán Ježíš má s každým z nás jednotlivě jedinečný program (Ž 32,8). Režie celého života se mu nevymkne z rukou. Důvěřuj Mu, nemýli se ani v přidělení kříže a tvého „opásání“, ani v „příďelu“ světla a stínu. To vše ti poslouží ke ztvárnění Jeho obrazu v tobě. Kéž bychom zkoušeli pod mocí slov: „Když chci já určit úděl života, co je tobě po tom. Jen pojď za mnou, dokud nepřijdu!“

V hlubším slova smyslu zobrazuje apoštol Jan svým ponecháním „dokud Pán nepřijde“ tu část církve, která prožije vtržení k Pánu podle 1Te 4,17 a apoštol Petr je obrazem těch, kteří projdou výchovným procesem přes utrpení a zkoušky a kteří oslaví Pána třeba i smrtí.

Pro všechny však platí: „Ty mne následuj!“

4; Nevyslovujte proto soudy předčasně, DOKUD Pán NEPŘIJDE (1K 4,5)

Předčasné hodnocení. Jsou věci, které máme soudit neodkladně, a to v sobě (1K 11,28,30), především před účastí na Památce Páně (viz Mt 5,23). Existují také poklesky, hříchy anebo bludná učení v církvi, která musí být souzena ihned (viz 2k 11,13-15; 1K 5; Ga 1,5-9 aj.).

Na druhé straně však nemáme být ve vynášení soudu ukvapeni, protože „jakým soudem soudíme, takovým budeme souzeni“ (viz Mt 7,1-2). Dějeli se nám kňivou, pak máme po vzoru svého Pána poroučet soud tomu, který soudí spravedlivě (1Pt 2,21-24, Ř 12,18-19).

Co tedy máme přenechávat Pánu a **co nemáme soudit předčasně?**

Čteme-li list apoštola Pavla ke Korintským v souvislostech, zjistíme, že se jedná o konkrétní situaci a o apoštоловu osobu. Jde zřejmě o odlišné pojednání a o předčasné hodnocení nových pracovníků v církvi. Rozhodně nejde o pravdu evangelia a učení. Tu by Pavel nepovolil, z toho by neslevil. Právě tak by netoleroval svévoli, povýšenectví a vše, co působí roztržky (viz Fp 3,2). Šlo tedy o bolestné nedocenění Pavlovy práce a osoby. Pokud tedy „druhá strana“, které Pavlovi způsobila bolest, byli služebníci, řeřafíři a správci sboru, **podléhají stejně jako Pavel jedině soudu Páně**. Pán vše osvítí, vyvede na světlo všechny pohnutky a tehdy „bude mít každý ocenění od Boha“. Pavel se netrápí utrpenou kňivou, a odsouvá soud — hodnocení — před nejvyšší Instancí.

Je zvláštní, jak lehce se vznáší námitky, když člověk nenese odpovědnost. Jednou se mladí věřící hodlali vydat na návštěvu jistého problematického křesťanského podniku. Byli přesvědčeni o správnosti. Jeden z nich se zeptal na názor starších. Poukázali mu na některá nebezpečná úskalí chystané akce s tím, že on sám od této chvíle přebírá odpovědnost za všechny. Krátce na to tento podnik vzdal. — Žádá-li kdo biskupství, práci starších, žádá výborné práce“. Běre-li tuto práci ve sboru odpovědně před Pánem, jedná obyčejně jinak, než by jednal sám za sebe.

Ve sborech se dá lecos „vylepšit“ a jsme Pánu vděčni za ty, kteří o práci projevují zájem. Je však třeba si uvědomit, že všichni „starší“ stojí před Pánum, jím budou souzeni a Jemu samému jsou za všechno odpovědní.

Važme tedy bedlivě vše, co je k duchovnímu růstu a k slávě Páně.

5; Jenom se pevně držte toho, co máte, DOKUD NEPŘIJDU! (Zj 2,25)

Z textu vyplývá, že každý jednotlivý sbor ve Zj 2-3 má držet to, co dosáhl. Rozumí se tím učení — známost. I současná doba svědčí o tom, že se jednotlivé křesťanské společnosti od sebe více či méně liší právě v poznání biblických pravd i v duchovní praxi. Každá společnost je odpovědná za jí zjevenou míru světla, pravdy, výry, pootevřených dveří atd. Odpovídáme jen za to, co jsme vzali, ne za to, co jsme nepoznali. Poznání biblických pravd v našich bratrských sborech přijímáme jako zvláštní projev Boží milosti. Výše uvedený text nás vybízí, aby chom se jich drželi, dokud On nepřijde.

Jak často se ožívují pokusy zlehčit přijaté pravdy o spasení z milosti, o všeobecném kněžství anebo o biblickém křtu ponořením atd. Křest dospělých konáme podle příkazu Páně: „**Kdo uvěří a pokřti se, spasen bude**“ (Mk 16,16). Proč polemizovat a zabývat se rozumem pracně vykonstruovanými „důkazy“ o platnosti křtu dětí, za něž uvěřili nebo věří rodiče a kmotři? Nám stačí jako důkaz příkaz Páně v této věci a tisice pokřtěných v misijní prvokřesťanské době. „Tak vyznáváme“ pokorně a vděčně, nikomu však tuto požehnanou pravdu nevnučujeme. Kdo stojí o plné obecenství s bratřími, se jistě rád podřídí řádu i učení v duchu tichosti a pokory srdce (Mt 11,29).

Kdo nepochopil hluboký duchovní význam křtu ponovením jako svou vnitřní spoluúčast na smrti Kristově a rovněž tak i na vzkříšení s Ním k novému životu, ten stěží pochopí hluboký význam spoluúčasti na zisku z Jeho smrti a slavení Pána při Jeho Památce.

Držme z Boží milosti pocitce výry, lásky a naděje, dokud On nepřijde!

Připomněli jsme si pět míst z Božího slova, která nás učí, jak se chovat a jak žít, než přijde Ten, „který byl, kterýž jest a kterýž přijiti má“. „Jistě přijdu brzo!“ (Zj 1,4; 22,20).

—šek

BEZOHLEDNOST

Byl jsem rád, že jsem se mu v nádražním podchodu uctivě vyhnul. Páchnul alkoholem a vrávoral s lahvičkou vínka do svého vlaku na třetím nástupišti... Vtom jsem za sebou zaslechl římkot skla a pusté kletby ... Podnapilý zavádil zřejmě lahvičku o zed, ta se rozbita a obsah vytekly. Vztekle zahořel hrdelo lávky a střepy rozkopl po dlaždicích. Vzápětí mi zmizel s oči mezi spoustou lidí, kteří se vrhnuli do podchodu od vlaku z Ostravy ... Lidé zakopávají o střepy, smekají se po nich a sklo jim krupe pod nohama. Každý nadává, matky varovně pokřikuji na své děti, „aby koukaly a dávaly pozor“, starí se bážlivě šourají, pokud je nestrhne ten spěchající lidský proud s sebou.

Nemohu se déle dívat. Kde je nás „dobrodinec“, který oblažil naše cestující takovou „nadílkou“? Kde je mu konec? Jistě už zase ve svém vlaku spokojeně popíjí a znečiňuje pro změnu zase železniční vozy! Vrhám se do toho davu a co mohu křičím, upozorňuji a odhnuji svými botami ty střepy aspoň stranou ke zdi.

„Že se nestydíte, člověče, za ten „švajneraj“, který jste tady nadělal — taková bezohlednost! Jen se podívejte, kolik ještě střepů zůstalo na druhé straně a kolik lidí v tom ještě slape? A co ty děti? Představte si, kdyby v tom upadly a pořezaly se! Máte vy vůbec nějakou odpovědnost? To pítí by vůbec měli u dopravy zakázat nejen zaměstnancům ve službě, ale i cestujícím!“

Srdce se mi sevřelo a hlavou mi prolétla myšlenka: „Vidíš, to se nevyplácí — pro dobrout na žebrotu!“

„Máte úplnou pravdu, pane, je to hrozná bezohlednost nejen těch opilců, ale i kuřáků,“ řekl jsem, když jsem trochu popadl dech po tom šoku! „Co takový alkohol doveze z lidí udělat!“

???? „Cože, to jste vy neudělal? Ale PROČ to teda uklízíte? To přece není vůbec vaše povinnost!“, podivil se ten „přísný pán“. Zmohl jsem se na to své, tak nesměl: „Víte, já jsem uvěřil v Pána Ježíše a lžíb se mi ta Jeho láska k lidem.“ ... „Nesmysl, to je pouze náboženský přežitek, Bůh přece není a dneska už na něj nikdo nevěří“, vybuchl a netrpělivě mávl rukou, když ode mne odcházel ... Ale já mám dobrý sluch. Mumlal si pro sebe a procedil mezi zuby: „Ono přece jen na tom nabízenství NĚCO JE!“

A já pocítil nebývalou radost, že jsem byl vyslyšen, když jsem ráno Pánu prosil, aby si mne toho dne k něčemu pro svou čest použil. Co myslíte, je vždycky „ta dobrota zrovna na žebrotu“? Nevyplatí se přece někdy? sk

- Dovol raději svému srdci modlitbu bez slov, nežli svým ústům slova modlitby bez srdce.
- Ušetřit čas na úkor modlitby znamená nedostatek času pro plodnou práci.



Ako chlapec som rád chodieval do našej krásnej slovenskej prírody, ktorá hrá všetkými farbami a ozýva sa rôznymi zvukmi. Rád som hľadel na rozkvitnuté lúky a počúval vtáči spev i zvuky lesnej zveri a žbinkot horských potôčkov. V tejto harmónii tvorstva a zvukov prírody som vydržal celé hodiny v premyšľaniu obdivovať krásny Boží svet.

Raz som bol z premýšľania vyrušený jemným dotykom. Na ruku mi vyšiel malý mravček. Súčasne mi vedla ucha zabručala včielka a sadla si na blízky kvet. Kdesi v hlbke lesa bolo počúť hlas dravej zveri. Ako na dôvažok uštipla ma dotieravá mucha. Hľa, tvorstvo je vo svojom pracovnom pohybe, každý tvor má svoju prácu a ako si ju poctivo vykonáva, myšiel som si, trúc si poštisané miesto. Aké je Božie stvorenstvo rozmanité a zaujímavé!

Myšlienky sa mi rojili v hlave: začal som si uvedomovať svoju bytosť — osobnosť človeka. Komu mám d'akovat za to, že som človek, že mám rozum, cit a slobodnú volu? Veď práve tak ako som človekom, mohol som byť aj zvieranom alebo včielkou, ktorá na blízkom kvete usilovne zbiera nektár, alebo aj tou dotieravou muchou, od uštipnutia ktorej ma ešte svrbelia pokožka. Mohol som byť tiež tým malým mravčekom, ktorý práve vyšiel na moju ruku a zostal tam chvíľu stál, ako keby cítil, že medzi ním a človekom je nejaká súvislosť. Vidiac tieto obrovské protikladky v prírode a tvorstve, výšky a hľbky, veľkosť a malosť, rôzne určenie tvorov a ich údel, začal som si uvedomovať jestvovanie Božia — Stvoriteľa. Zároveň som pocítil veľkú radosť, že ja som človek — nič menej a nič viac. Som človek a z toho mi plynú veľké výhody oproti ostatnému stvorenstvu na zemi.

K tomuto veľkému objavu v prírode som prišiel ako dvanásťročný chlapec. Bol to pre mňa naozaj zvláštny objav. Tým, že som človekom a nie malíčkym mravčekom, mám obrovské možnosti uplatniť sa v ľudskej osobnosti na zemi. V tomto vedomí som žil mnoho rokov. Malý mravček, včielka, mucha, ktorí ma vtedy svojím úzkym určením v prírode upozornili na výsostné postavenie človeka, sú už premenení na prach. Svoju Bohom určenú úlohu však i vo svojom krátkom životе splnili. Ja, človek, žijem dodnes a nijako som ešte svoje veľké možnosti nevyužil, nijako som neprejavil Bohu svoju vďačnosť za to, že som človekom. Tak som uvažoval ako dvadsaťpäťročný muž. Kedykolvek som videl mravčeka, včielku, muchu i zvieru, vždy som si myšiel: oni stále plnia Bohom im určenú úlohu. Kedy začnem posluchať a oslavovať svojho Stvoriteľa ja človek? Začal som závidieť tým malým tvorom, že ony to robia a ja nie. Začal som závidieť aj oblohe a nebeským telesám, že aj ony poslúchajú a svojím spôsobom oslavujú svojho Stvoriteľa — len ja nie.

Každé stvorenie na zemi aj na nebi prejavuje vďačnosť svojmu Stvoriteľovi, za to, že je práve tým, čím je i keď na oveľa nižšej úrovni ako človek. Len člo-

vek, koruna všetkého stvorenia, mlčí. Zostáva sice vo svojej podstate Božím obrazom, čo sa prejavuje v jeho rozume, cite a slobodnej vôle, ale nie je za to vďačný svojmu Stvoriteľovi. Ach, čo poňne človeka k vďačnosti? Tichý Boží hlas alebo veľké objavy v prírode, jeho veľké úspechy alebo stroskotanie jeho plánov? Kedy sa rozhodne poznať a uznať Boha? Na vrchole svojej slávy alebo v najväčšej skľúčenosťi svojho ja? Na to si musí odpovedať a za to sa musí zodpovedať pred Bohom každý sám. Nie si aj ty dosiaľ takým nevďačeným Božím stvorením? Uvažuj o tom!

pk

OTŘESENÁ VÍRA

Zdá se, že současná společnost prožívá krizi víry. Dnešní konzumní člověk se zříká duchovních hodnot a tím i víry v Boha. Plné uspokojení hmotných potřeb, osvobození od namáhavé práce, možnost osobního rozvinutí studiem, sportem, v zaměstnání, úniková nedělní činnost na zahradách a chalupách — to je jen letný náčrt toho, co zaslepuje duchovní zrak dnešní generace. Moderní člověk zakládající si na „vědeckém poznání“, které vychází z logického myšlení, nechce stavět na něčem iracionálním, transcendentním, na tom, co se vymyká jeho rozumu a co si nemůže ohmatat svýma rukama. Nelze se pak divit, že poselství evangelia zní takto uvažujícímu člověku v nejlepším případě jako legenda, které snad mohli věřit lidé v minulých stoletích. Ale tento postoj není nicméně novým pod sluncem! Pán Ježíš byl odmítán ve všech dobách. Někdy to bylo méně, jindy zase více. Ne jinak tomu bylo už za Jeho pozemského života. Víra i nevěra byly vlastní Jeho generaci. V této souvislosti stojí za zmínku dva případy uvedené v evangelích, kdy se Pán Ježíš dokonce „podivil“ — v prvém případě nad nevěrou obyvatel ve své vlasti (Mk 6,6), kdežto ve druhém nad velikostí setníkovy víry (L 7,2-10). S jakými dvěma vyhraněnými postoji se zde setkáváme! Na jedné straně naprosté odmítání Krista, kdežto na druhé naprostá důvěra v Jeho uzdravující moc. Příklad setníkovy víry, jak je uveden v Lukáše, a kterou Pán Ježíš tak vysoko vyzdvíhl (v. 9), je velikým povzbuzením pro nás, kteří se setkáváme na každém kroku s prověry dnešní nevěry.

Ponechme stranou setníků původ, jeho krásný vztah k Židům, úctu k Pánu Ježíši a pověsiměme si zdravého jednání, které charakterizuje jeho víru. Jeho víra je předně MOUDRÁ. Ví, na koho se má obrátit v neštěstí, které postihlo jeho služebníka; zná jediný zdroj pomoci v době nouze. Kdyby bylo možné odstranit neštěstí z lidských životů, pak by nebylo potřeba pomoci, kterou Bůh dává ve svém Symu. Přes všechno poznání se za celou existenci lidstva nepodařilo vymazat ze slovníku toto slovo. Věda neumí dát odpověď na řadu palčivých a bolestných otázek, které se dotýkají každého z nás. Hřich a jeho následky, těžká nemoc, smrt, posmrtný život ... Proto pomoc, kterou nabízí Pán Ježíš byla, je a bude stále potřebná.

Setníkova víra ve velikého Lékaře je zcela LOGICKÁ, založená na zdravém úsudku. „Měří“ moc Pána Ježíše moc svých rozkazů: „Ale rci slovem...“ (v. 7,8). Je voják a tomu odpovídá i způsob jeho uvažování. Proto sám poslušně plní příkazy svých nadřízených, předpokládá s naprostou samozřejmostí, že jeho podřízení budou plnit zase jeho rozkazy. Ví, že se může na své vojáky spolehnout, protože má autoritu, která plyne z jeho postavení, vojenské hodnosti a svěřené moci. S naprostou samozřejmostí počítá s autoritou, poslušností, důvěrou a spolehlivostí. Jeho víra v autoritu Pána Ježíše je dokladem toho, že zdravý rozum nemůže být v rozporu s upřímnou vírou, ale naopak ji pomáhá. Vzdýt mnoho věcí ve svých životech přijímáme na základě víry. Dělník věří, že jeho výrobek bude sloužit, cestující věří, že dojede svým vlakem na místo určení, pacient se v důvěře svěřuje lékaři a žák věří, že Afrika existuje, i když tam nikdy nebyl.

Ale jen rozumové poznání nestačí. Kdyby setník celým srdcem nevěřil v Pána Ježíše (Ř 10,10), jistě by nezádal starší židovského národa o zprostředkování pomoci pro svého služebníka. Upřímná víra se uskutečňuje PRAKТИCKÝM krokem. V době studií jsem měl učitele, který přednášel fyziku. Byl to velký znalec svého oboru, který se nezabýval jen matematickou formulací fyzikálních procesů, ale i jejich dopadem pro filozofii. Často nás upozorňoval na slabiny v materialistické filozofii, které pro ni vyplývají z některých zákonů termodynamiky a atomistiky. Aby se jim vynul, musel připustit počáteční pohybou energii — tedy Toho, kdo uvádí a udržuje vše v pohybu. Logický úsudek ho vedl k uznání Boží existence. Rozumové poz-

nání mu nebránilo přijít k Bohu. Nikdy se však nedostal dál. Zůstal jen studeným intelektuálem, který nezatoužil dát své srdece Pánu Ježíši a v důvěře k Němu vykročit.

Setník září svou upřímnou a prostou vřívou v Pána Ježíše na tmavém pozadí toliko případu nevěry svých současníků. Je pro nás, rozumáře žijící ve dvacátém století, dokladem toho, že každý člověk potřebuje Spasitele. Odmitat a vysmívat se nabízené pomoci velkého Lékaře může jen ten, kdo ji nikdy neokusil. Pravá víra, jak ji od nás žádá Pán, je věcí srdce, touhy a praktického rozhodnutí; s ní nás rozum nebude nikdy v rozporu. A taková víra nese ovoce (v. 10).

hk

DOPLŇOVAČKA S TAJENKOU

Řádky: A. 1M 15,12 B. Joz 19,12

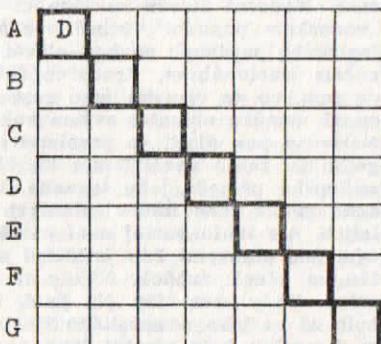
C. Sk 17,34 D. Joz 19,11

E. 2M 18,19 F. Za 11,5

G. Jb 1,10

Tajenka: Sk 9,3

Připravil —vt



Správná odpověď osmisměrky ze 6/86: ŽIVÁ SLOVA

- Čo si na tejto zemi „upletieme“, to budeme nosiť po celú večnosť.
- Brána do pekla je vyložená tými najsladšími bonbónmi.
- Hriech je súdený nie podľa toho, ako ho vidíme my, ale podľa toho, ako ho vidí Boh.
- Odpustiť a zabudnúť prestúpenia bližných je ďaleko lepšie, ako ich pripomínať a spomínať.
- Nikdy nie je bez nádeje ten, kto svoju nádej vložil v Bohu.

ZPRÁVY Z KMK

Zasedání Výboru církevních a náboženských činitelů ČSSR se konalo v pražském Paláci kultury dne 23. února 1987. Obsahem byly zprávy a komentáře účastníků o průběhu a výsledcích práce náboženské sekce „Fóra za svět bez jaderných zbraní — za přežití lidstva“, které se konalo ve dnech 14.—16. února 1987 v Moskvě.

Výzva ke společným akcím z tohoto zasedání zdůrazňuje shodu vedoucích činitelů SSSR a USA, že v jaderné válce nemůže být nikdo vítězem, a nutnost nových jednání, když v Reykjavíku nebylo dosaženo dohody o zákazu militarizace kosmu.

a) úkoly věřících:

- podporovat jednotu národů,
- rozšiřovat kontakty mezi dělícími čarami,
- zlepšovat duchovní a náboženský život,
- odstraňovat zaujaté představy,
- posilovat výchovu v mírovém duchu.

b) výzva mocnostem:

- jednou provždy prohlásit, že alternativa jaderné války je nemorální a lidsky nepřijatelná,
- odsoudit jednou provždy doktríny o jaderném zastrašování a oboustranně hrozícím zničení,
- bezvýhradně dodržovat existující smlouvy jako Smlouvu o protiraketové obraně,
- bezodkladně přistoupit k uzavření nových smluv v souladu s novou nadějí na bezjaderný svět, která vznikla v Reykjavíku.

c) výzva všem lidem už dnes začít energicky budovat základy **komplexní bezpečnosti**. Nastal čas, kdy si musíme klást věcné otázky: „Když ne dnes, tedy kdy? Když ne já, tedy kdo?“

„Kéž nám dá Bůh, abychom byli věrnými strážci Jeho vůle na tomto světě, který nám je svěřen i pro příští generace, a kéž nás On řídí po pokojných cestách míru!“

Mezinárodní rok lidí bez přistřeší

Rezolucí VS OSN z 20. 12. 1982 byl rok 1987 vyhlášen Mezinárodním rokem přistřeší pro lidi bez domova. Rozhodnutí této organizace bylo motivováno záměrem upozornit veřejnost na problém desítek miliónů lidí bez domova, zvláště palčivý v rozvojových zemích. Cílem akcí, které se budou pořádat v souvislosti s Mezinárodním rokem lidí bez přistřeší — před ním, během něho a po něm — je „zlepšit do roku 1987 přistřeší a podmínky bydlení části chudých a sociálně slabých lidí, zvláště v rozvojových zemích“, a nastínit cesty, jak řešit tragickou situaci těchto lidí v období do roku 2000.

19. 12. 1983 schválilo VS OSN plán akcí, připravovaných v rámci Mezinárodního roku lidí bez přistřeší. V rezoluci k této otázce vyzvalo VS OSN vlády, zejména rozvojových zemí, aby ve své hospodářské a sociální politice věnovaly přednostní pozornost otázce bydlení chudých a nemajetných lidí. Uložilo rovněž organizacím a orgánům OSN, aby se snažily získat pro tyto myšlenky a cíle veřejné činitele a co nejvíce vrstvy obyvatelstva ve všech zemích. Vlády a mezinárodní organizace by měly i peněžitými dary přispět k tomu, aby byly akce

ve prospěch lidí bez přístřeší zajištěny finančně. Mají se vytvořit národní střediska pro Mezinárodní rok lidí bez přístřeší. Tyto pracovní skupiny by mely zjistit situaci ve svých zemích a vypracovat plán k dosažení cílů uvedeného roku.

17. 12. 1984 schválilo VS OSN rezoluci, která vyzývá vlády, aby vypracovaly projekty lidských sídel, které by mohly sloužit jako vzorové, a aby formulovaly zásady své politiky při řešení tragické situace lidí bez domova v období do konce tisíciletí. VS OSN znova apelovalo na vlády a instituce, aby organizačně i finančně přispely k zajištění akcí pořádaných v rámci Mezinárodního roku lidí bez přístřeší ve prospěch osob bez domova.

Z Dokumentačního přehledu ČTK, Praha 28. 10. 1986

ZPRÁVY ZE SBORU

Stáva sa to zriedka, ale je to radostná udalosť v rodine Božej, že v takom malom zbere ako je Púchov s okolím, žijú zdravé 80 ročné „šestorčata“. Všetci už prekročili takzvaný biblický vek 80 rokov života, a každý má za sebou najmenej tridsať ročnú púť s Pánom Ježišom. Pán im dáva ešte aj tú milosť, že okrem dvoch môžu „na svojich“ prísť do spoločného obecenstva. Spoluveriaci sú vďační Pánovi, že majú medzi sebou takých dlhoročných pútnikov vieri. Obdivujeme u nich to, že s pribúdajúcimi rokmi ich viera rastie a oni sami túžia, aby do nebeského domova doputovali zdraví a svieži vo viere. Chceme nasledovať takú vieri. Do ďalšieho života našim milým: Štefanovi Útlemu — Františkovi Paštorekovi — Jurajovi Martinkovi — Anne Oklepkej — Márii Rosinovej a Katariene Bučkovej — prajeme ešte hodne zdravia a Božej milosti do ďalších dní.

A BRATIA ODCHÁDZAJÚ

V krátkom časovom odstupe odišli do nebeského domova až dvaja bratia — opory z bratislavského zboru: EUDOVÍT POLÓNY (73 rokov) a ALOJZ ŠUBRT (81 rokov).

Brat POLÓNY odišiel ľudsky povedané tragicky, pri plnení pracovných povinností kuriča vysokotlakového kúrenia dňa 20. 2. 1987. Ešte pár dní pred svojou smrťou mi dal desať článkov pre kalendár Cestou životom. Akoby tušil svoju poslednú cestu, hned prvá úvaha mala motto z Jóba: „... i keby ma zabil, ne-prestanem dúfať v neho“. Aká to symbolika a aké predívne Božie cesty!

Brat Polóny od svojej mladosti patril cele Pánovi a verne Mu slúžil, najviac v našom zbere v Martine. Posledné roky svojej pozemskej púte trávil v Bratislavе, pričom slúžil aj milým bratom z Cirkvi bratskej. Slúžil slovom i životom, bol pripravený kedykoľvek vstať a pomodiť sa, žil radostným životom kristovca. Celkovo napísal pre našu literatúru 104 úvah. Nech je požehnaná jeho pamiatka! (Jeho poslednú úvahu uverejňujeme v plnom znení).

Milý brat ALOJZ ŠUBRT bol vytrhnutý z utrpenia dňa 2. 3. 1987. Aj on po-merne mladý spolu so svojou manželkou Jarmilou prijal Pána Ježiša Krista za svojho osobného Spasiteľa a Pána a verne Mu slúžil po celý život. Dlhé roky v bratislavskom zbere viedol finančné hospodárstvo, vŕtal návštevníkov zhromaždení, staral sa o modlitebnu, sám sa modlieval, slúžil Slovom i návrhom vhodných piesní. Vždy nám ostane v pamäti ako verný a milý starší brat, ktorý bol „príkladom stádu“. Teraz sa už teší v nebeskom domove so svojím Pánom, kde nás predišiel a kde sa s ním iste stretneme.